

MÜCADELEYİ SÜRDÜRECEĞİZ!

59 yıl geçti, Mirabel Kardeşlerin Dominik Cumhuriyeti'nde faşist diktatörlük tarafından kaçırılıp tecavüz edilerek katledilmesinin üzerinden. Ama aradan geçen yarım yüzyıldan fazla zaman ne faşizmin vahşetini dizginleyebildi, ne de faşizme karşı mücadele eden kadınların katledilmesini...

Hangi coğrafyada, hangi dönemde bulunduğu farketmiyor. Faşizm en kanlı katliamlarını hayata geçirirken, "caydırıcı" ve "korkutucu" olması için kadını hedef seçmekten vazgeçmiyor. Bugün dünyanın dört bir köşesinde emperyalist kapitalist sisteme, gericiğe karşı harekete geçmiş halk yığınları var. Ve en önde kadınlar yürüyor. Libya'dan Şili'ye, Bolivya'dan Kürdistan'a her yerde kadınlar var... eylemleri ve devrimi bir adım ileri taşıyan. Ve saldırılarla ilk yüzleşen, ilk göğüs geren de kadınlar oluyor.

Daha birkaç gün geçmedi. Pinotche diktatörlüğünü aratmayan Pinera hükümetine karşı ayaklanan Şili halkından bir katliam haberi daha geldi. Bir sokak sanatçısı olan Daniela Carrasco 18 Kasım günü polis tarafından gözaltına alındı ve 20 Kasım günü tecavüze ve işkenceye uğramış cansız bedeni parmaklıklara asılmış olarak bulundu... 23 Kasım günü Şili'de kadınlar Daniela Carrasco "La Mimo" için yürüdü ve faşizme öfkesini haykırdı...

Faşizmin kadın katliamlarını görmek için ne başka coğrafyalara, ne de tarihte çok eskiye gitmeye ihtiyacımız yok. Daha bir buçuk ay önce Rojava'da Hevrin Xelef'in nasıl katledildiğini izledik. Suriye Gelecek Partisi Sekreteri Hevrin Xelef 12 Ekim günü Türkiye destekli 'Suriye Milli Ordusu' çetelerince M4 karayolunda aracından indirilerek yanındaki 3 kişi ile birlikte işkence ile katledildi.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

27 Kasım - 11 Aralık 2019 / S 88 / 2 TL

CESARET YİNE CESARET VE DAİMA CESARET!

Toplumsal (doğal olarak tarihsel) gelişmeler devrimci teori için laboratuvar görevi görüyor. Teori burada pratiğin denek taşında sınanırken, öte yandan yeni gözlemler ve çıkarımlar üzerinden yenileniyor, güçleniyor. Her ayaklanma ve devrim ve tersten, her darbe ve karşı-devrim, üzerinde titizlikle çalışmayı gerektiriyor.

Kuşkusuz bu, devasa bir iş. Ancak büyük bir enternasyonal kolektifin altından kalkabileceği zorlukta bir iş. Enternasyonal bir örgüt, bu açıdan da günün yakıcı ve ertelenemez görevlerindedir.

Tüm dünyada devrimci bir durum, devrimci bir dalga var. Büyüyor! Gözlerimizin önünde dünya devrimi gelişiyor. Tüm dünyayı hala basit komplolar üzerinden okumaya çalışanlar, huzursuzluk, isyan, ayaklanma ve çatışmaların "benzer şartlara sahip kimi ülkelerde görünürken diğerlerinden görünmemesine" işaret ederek tarihsel ve toplumsal gerçekliği yadsıma yolunu tutuyorlar. Böyeleri tarihsel ve toplumsal gerçekliği hiç anlamadıklarını göstermiş oluyorlar. Toplumsal ilişkiler basit mekanik ilişkilerin ifadesi değildir, organikdir. Çok yönlü ve karmaşıktır. Devrimci kriz, devrimci durum küresel bir olgu olarak var. Ama somut hareketin ortaya çıkışı, toplum denen bu canlı bünyenin tarihsel birikimi ile, kültürel dokusu ile, ruhsal şekillenışı ile, verili andaki karşıtlıkların nitelik ve niceliği ile... belirlenir. Bu açıdan, küresel devrimci durum, küresel isyan, küresel ayaklanma, küresel anti-kapitalist hareket, günün temel özelliğidir. Dünya proleter devriminin devasa adımlarla ilerlemesidir. Kimi ülkeler daha ilerde, kimi daha geride, kimi görece sakin... ama hepsi bir büyük altüst oluş sürecinin içindedir. Tarihsel evrimin geldiği aşama tamı tamına budur. Gör-

düğümüz bütün ayaklanmalar, "bir ayaklanmadan çok bir devrimden az" çalkantılar, ilk uğrak noktasında yarım kalan devrimler... hepsi, "yeni evre" olarak adlandırdığımız tarihsel dönemin ürünleridir. Geçici değildir. Çağımızın giderek derinleşecek olan ruhu budur.

Sermaye sınıfı da bu gerçekliğin farkında. Yaşamakta olanı, önümüzdeki dönemde yaşanacak olanı gayet iyi biliyor, görüyor. Devasa araştırma şirketleri, düşünce kuruluşları, yetkin üniversiteleri, maaşlı profesörleri, araştırmacıları var. "Ayaklanmalar Yüzyılı" öngörüsünü milenyum döneminde biz-zat onlar yapmıştı. Tüm hazırlıklarını da buna göre yaptılar. Süreci hem askeri-teknik düzeyde karşılamak için birimler oluşturduklarını, hem siyasal ölçekte karşılamak için önlemler aldılar.

Liberal akımlar üzerinden devrimci fikirlere saldırdılar, neoliberalizm üzerinden proletaryanın parçalanması için adımlar attılar. Binyılın başında dünya halklarına ve işçi sınıfına karşı dünya savaşını başlattılar. "Renkli devrimler" ile iktisadi tam ilhak sürecinin önündeki engelleri ortadan kaldırmaya çalıştılar. Gerici iç savaşlarla toplumların bünyesindeki devrimci gelişmeleri boğmaya yöneldiler. Açık işgal ve yıkım savaşlarıyla durumu kontrol altına almaya giriştiler. Darbeler tezgahladılar. Akla gelebilecek her tür yöntemi denediler, hala deniyorlar.

Bu nedenle tüm dünyada burjuva iktidarlar art arda baskıcı yasalar çıkarıyor, kısıntı düzeyindeki özgürlükleri dahi askıya alıyor. Burjuva devlet aygıtının gerici-baskıcı yönü her geçen gün daha görünür oluyor. Faşist eğilimler açık yönelim haline geliyor.

BOLİVYA ÜZERİNE

12 Kasım günü La Paz'daki gazetecilerden Marco Terrugi, Bolivya için "Resmî bir hükümet yok, ancak silahların gücü var" diyordu. Bu cümleler Bolivya'da polis ve ordunun da dahil olduğu karşı devrimci darbeden 24 saat sonra sarfediliyor ve Bolivya'nın içinde bulunduğu durumu en net biçimde özetliyor.

Aradan uzun süre geçmeden, Senatörler Meclisi Başkan Yardımcısı Jeanine Anez, 166 kişilik parlamentoda 30 oy ile kendisini "geçici devlet başkanı" ilan etti!..

20 Ekim'de yapılan devlet başkanlığı seçimlerini 4. defa yine Bolivya'nın ilk yerli başkanı olan Evo Morales, ciddi bir farkla kazanmıştı.

5

SİMO TEKSTİL İŞÇİSİ HAKLARINI İSTİYOR

İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde Simo Tekstil'de çalışan yaklaşık 200 işçi, fabrikanın kapanması üzerine 1,5 aylık maaş ve fazla mesaisi ile tazminatları verilmeksizin işten çıkarılmıştı.

Aynı fabrikanın daha önce de işçileri taşıma yoluyla firma değiştirip hakları gasp ettiği bilinmekteydi. Simo Tekstil, SUN Tekstilin alt taseronluğunu yapıyor.

İşten çıkarılan Simo Tekstil işçileri, 15 Kasım günü içeride kalan maaşlarını ve kıdem tazminatlarını almak için fabrika önünde eylem başlattılar.

8

YÜZ, YİRMİ, YÜZYİRMİ, HAYAT

Küba Eğitim Bakanlığı'nın en güzel çalışmalarından biri olan altmış yaş ve üzeri üniversitesi öğrencileri... İkinci kez üniversitelere kayıt yaptırarak, bundan sonraki yıllarında kullanmak için bilgilerini tazeleyen, güncelleyen insanlar.

Hiçbiri ölüme yakın olduklarından ve nasıl ölmek istediklerinden bahseden ya da yaşayacağımız kadar yaşadık bundan sonra neyime benim üniversite diyen insanlar değillerdi. Daha fazla bu dünya ve kendim için ne yapabilirim diye düşünüyorlardı.

Bir de öyle uzaklara asık suratlarıyla dalan insanlar gibi değil de her anın kıymetini bilerek, yiyecekleri her yemeği özenle hazırlayan, her çiçeğe gülümseyerek bakan, harala gürele konuşmaktansa sakın sakın birbirini dinleyen, konuşanın dinleyene düşünmesi için zaman veren insanlardı.

12

>>Editör...

UZLAŞMACI SİYASET ÇÖKÜŞE MAHKUMDUR!

Görünüşe göre, HDP'nin tüm belediyelerden ve Meclis'ten çekilmesi konusu, hiç beklenmedik bir zamanda, Kürdistan halklarının ve Türkiye emekçi sınıflarının gündemine düştü. Gerçekten de bu tartışma ya da konu hiç beklenmedik bir zamanda ve alakasız koşullarda gökten zembille mi düşmüştü?

Elbette değil!

Yine görünüşe göre, tartışmalar -en azından basına yansıdığı kadarıyla- önce Sırrı Sakık'ın "HDP bütün belediyelerden çekilmelidir" açıklamasıyla başladı. Bu açıklamayı, Avukat Eren Keskin'in "HDP Meclis'ten de çekilmelidir" açıklaması izledi.

3

Küçük Olaylar
Koca Bir Dünyayı Değiştirir

C.Dağlı

2

Suriye Savaşı Nereye Doğru

Taylan Işık

4

Bolivya'da Faşist Darbe

Sinan Kaleli

5

"Tarihin Yeni Kavşağı"nda
Rotayı Yitirenler

Ali Varol Günel

8

Celladı Öldürmek

Kenan Kızıl

9

Devrim Döneminde
Komünist Çalışma

Özgür Güven

10

KÜÇÜK OLAYLAR KOCA BİR DÜNYAYI DEĞİŞTİRİR

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Yeni bir toplumsal devrimler çağı, günlerdir süren ayaklanmalarla-devrimlerle büyük bir hızla ilerliyor. Yeni tarihsel dönem en belirgin, en temel ve en önemli yönleriyle açıklanmalıdır. Karşıtların karşılaşması keskin bir biçim almıştır. O halde, mücadele keskin çizgileriyle verilmelidir.

İçinde olduğumuz dönemi en ileri çizgileriyle belirtmek gerekirse, küçük olaylar, koca bir dünyayı değiştirir deriz.

Nasıl olur da uzun yıllara dayanan, zahmetli ve sabırlı örgütlü mücadelenin yerine, küçük olaylar, koca bir dünyayı değiştirir. Anında belirtmek gerekiyor ki, yeni bir durumun doğmasından ileri geliyor. Bu, ortamın devrimci karakterinden, devrimci krizden ileri geliyor. Bu, eski toplumsal sistemin iyice güçten düşmesinden, çöküşte olmasından ileri geliyor. Bu koşullarda ve durumda küçük bir dürtü, küçük bir olay, büyük olayları başlatabilir.

Önceden, hangi toplumsal gerçeklerin bir genel isyanı, genel ayaklanmayı, bir devrimi başlatan rol oynayacağını bilemeyiz fakat, toplumsal durumuna buna her an yol açacağını biliyoruz. Burada önemli olan, küçük olaylarda da, büyük olaylarda da, olaylara yön verecek bir konumda olmamızdır.

Kıtalari sarsan güncel devrimlerden sonra bile, tarihi gelişmeleri edilgen evrim olarak anlayanlar görüşlerini koruyorlar. Oysa devrimler, tarihin sıçramaları ilerlediğini bir kez daha gösterdi. Tarihin patlamaları, sıçramaları, devrimlerle ilerlediği tartışma götürmez bir gerçektir.

Toplumsal gelişmeye yaklaşımı sığ, basit, üstünkörü olanlar, bu topraklarda ve dünyada, devrimin nesnel ve özel hareketinin bir araya geldiğini anlamış değiller. Halbuki yeri göğü birbirine katan ayaklanmalar-devrimler, bu koşulların bir araya gelmesinden doğuyor.

Uzlaşmacı küçük burjuva siyasetler, yıllardır üzerinde durduğumuz, kapitalizmin çöküşü içinde olduğunu kabul etmeye hiç yanaşmadılar. Bugün çok yüzeysel olarak kabul etmeye başladılar. Ama, onlar bir çok konuda olduğu gibi, bu konuda bilinçsiz davranıyorlar. Kapitalizmin çöküntü içinde olduğunu kabul eder görünseler de bunu, kapitalist toplumun büyük bir kriz, devrimci bir kriz

inde olduğu tespitine kadar vardırıyorlar. Bilinçsiz olarak değil, bilinçli olarak bu ilişki kavranmalıdır: Kapitalist toplumsal sistemin çöküşüyle devrimci krizin ve devrimlerin bağı vardır.

Devrimin strateji ve sloganları, yani iktidarı ele geçirme hedefini emekçilerin önüne koyan sloganlar, propaganda sloganı olmaktan çıkıp, eylem sloganı haline gelir. Bu sırada, iktidarın alınması devrimin kilit sorunu durumundadır. Günlük mücadele, bu büyük hedefe bağlanır. Tam da bu sırada, iktidar dışında her şey, hiçbir şeydir. Burada taktiğin görevi, stratejik hedefin zaferine etkin olarak hizmet etmek olmalıdır. Devrimci ayaklanmanın olduğu her yerde, sloganların, taktiğin rolü stratejik zaferin kazanılmasıdır. Devrimin güncel olduğu her ülkede, iktidarın emekçi halkın eline geçmesi, mücadelenin ivedi, temel, en önemli ve öne geçen görevi durumundadır. Stratejik slogan da bu hedefe bağıntılı bir anlam kazanır.

Stratejik zaferin elde edilmesi görevini pratik bir görev olarak belirlemişsek, hareket tarzı da buna göre değişir ve değişmelidir. Kuşkusuz, stratejik zafer yani sınıf savaşının kazanılması, savunmayı da içerir. Fakat, kitleler saldırgan, hücumcu bir biçimde hareket etmeden, zafer kazanamazlar. Burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılması, devrimci bir iktidarın kurulması stratejik saldırı olmadan, buna uygun bir hareket tarzı olmadan boş bir hayaldir. Biz, devrimci ayaklanmaları yeterince saldırgan olmadığı için eleştiririz. Dünyadaki güncel ayaklanmaları bu bakışla değerlendiriyoruz. Ayaklanmada savunma, ayaklanmanın ölümüdür.

Birçok ülkede aynı zaman diliminde meydana gelen ayaklanmalar bir anda patlak verip anında yayılsa da, temelinde uzun mücadeleler var. Emekçi halk kitlelerinin sınırsız çabaları, kesin kararlılığı ve yıkılmaz devrimci iradesi bu mücadelenin tümü boyunca ortaya çıktı, şekillendi. Kuşkusuz ayaklanmaların ortaya çıkması ve sürmesinde, kitlelerin gösterdiği, kitle kahramanlığının ve yaygın cesaretin ayrı bir yeri var. Devrimci ayaklanmanın olduğu her yerde devrimci biçimde hareket etmenin ileri örnekleri ortaya çıktı. Başka yerlerde başka zamanlar ayaklanmaya girişirken, insanlar en ileri örneklerden hareket ede-

cektir. Bir şey daha. Halk devrimci olarak davranıyor, ılımlı değil; ılımlı olan reformist hareketlerdir.

Kitleler bir çok yerde, hemen hareket geçti. Hareketi zaman geçirmeksizin ayaklanmaya dönüştürdü. Ne engel tanıdılar, ne karşılarına çıkan güçlükleri. Proletarya ve halk kitleleri engel tanımaz bir devrimcilik sergiliyorlar. Halbuki, reformist-oportünist gruplar, savaşmamak ve kaçınılmaz olmasına rağmen ayaklanmaya girişmemek için binlerce neden sıralıyorlar. Komünistlerse, devrimci savaşı sürdürmek, burjuvaziye savaşı kazanmak için tereddütsüz davranır ve engel tanımaz bir devrimcilik örneği ortaya koyarlar. Kısacası, ayaklanma ve devrime önderlik etmek reformist siyasetlere göre değildir, bu görev gerçek devrimcilere düşüyor.

Hareket, ayaklanan ülkelerde diyaletik bir seyir izliyor. Buralarda devrimci mücadele daha alt biçimlerden, daha üst biçimlere dönüşüyor. Mücadele, çeşitli aşamalardan geçti. Her aşamadaki mücadelenin etkisi farklı olur. Ayaklanma başlar başlamaz, bir anda daha üst hareket biçimlerine geçildi. Hareket bu düzeyde devam etti. Daha üst hareket, daha yüksek eylem biçimleri, daha alt biçimleri tamamen ortadan kaldırmaz. Onları kendi içinde sürdürür. Fakat daha yüksek eylem biçimlerine bağlı. Devrimle birlikte hareket, nitel değişime uğrar.

Devrimler ayaklanmayla sürerken, öncesinde sadece bir olasılıktı. Bazılarında daha güçlü bir olasılıktır. Türkiye ve Kürdistan'da devrim bir dizi eylem ve ayaklanmada geliyor. Devrimin bir olasılık olduğu ülkelerde, bu, devrimci durumun oluşmasıyla bağıntılı olarak oluşmuştur. Biz, dünyada, devrimci durumun varlığına doksanı yıllardan beri işaret ediyoruz. Birçok yerde, devrim olasılığı, devrime dönüştü. Diğer yerlerde henüz dönüşmedi, fakat dönüşecek. Her şeyden önce, proletaryanın ve emekçi halk kitlelerinin içinde bulunduğu koşulların devrimci karakteri tam olarak aydınlatılmadan, komünist işçilere düşen görevin ne olduğu açıklanamaz.

Proletaryanın önderliğinde ezilen ve sömürülen kitlelerin bir güç olmasına mekanik olarak yaklaşanlar, kitlelerin güçlerini sokakta birleştirdiğini bilince çıkarıyorlar. Kriz dönemlerinde emekçi-

ler sık sık sokaklara iner. Fakat, durum bir krizin daha ilerisinde. Bir toplumsal sistemin çöküşü yaşıyor. Yığın eylemlerinde ani patlamalar, sokaktaki eylemlerin sürekliliği, isyan ve ayaklanmaların çok sık olması, bir devrimin değerini tetiklemesi, devrimlerin zincirleme sökün etmesi kapitalizmin çöküşünün belirgin bir özelliğidir.

Mücadele ve örgütlenme sorununa mekanik yaklaşanlar, gerçeklik dünyasının, dışımızdaki koşulların değiştiğini göremiyorlar. Ne akıp giden su bizim suyunu suya girmemizi bekler, ne de ayaklanmalar, devrime akan olaylar bizim hazır olmamızı bekler. Burada asıl olan, bizim, kendimizi dışımızdaki gelişmelere göre ayarlamamızdır.

Toplumsal ayaklanmalar gerçekleştiği her yerde, yeni bir ekonomik toplumsal düzen kurma hedefine ulaşamamıştır. Her yerde aynı hedefe varmayabilir. Yeni toplumsal düzen, devrime göre amaçtır. Devrim bunun aracıdır. Devrim ise, bugün verilen mücadeleye göre amaçtır. Bugün devrimi gerçekleştireceğiz. Devrime dayanarak, yeni bir toplum örgütlenme amacını gerçekleştireceğiz. Bu, bir dizi büyük mücadeleyi gerektirir.

Ayaklanmalara sonuçlarından bakılmalı. İçerideki sonucu, toplumsal kurtuluş devrimine ivme kazandırması ve yeni bir tarihsel döneme geçişi olanaklı hale getirmesiyle, dünyaya yönelik ise, dünya tarihine yeni bir hız kazandırmasıdır. Tüm bunlar, sınıf mücadelesinin geleceği açısından devrimci sonuçlardır.

Halk ayaklanmaları bir çok yerde devrime dönüşmekle birlikte, daha ileriye, sınıfların kaldırılmasına kadar ancak proletaryanın sınıf diktatörlüğüyle varır. Toplumsal ayaklanma, var olanı yıkmakla yetinirse yarı yolda kalır. Ayaklanma ve devrim proletaryanın önderliğinde daha ileriye gidebilir. Sorun yalnızca, burjuva egemenliğini devirmek değil, toplumu yeni bir temelde örgütlemektir, ekonomik ve toplumsal köklü dönüşümleri gerçekleştirmektir. Bunu yalnızca toplumsal konumu gereği proletarya gerçekleştirebilir. Kapitalizmin baskısı altındaki milyonların içinde oldukları koşullara karşı sürekli bir başkaldırı içinde olması, proleter sınıfın hedeflerine ulaşmasını kolaylaştıran bir olgudur.

Ayaklanmalar, neden patlak verir vermez anında genişliyor ve büyüyor? Diğer şeylerin yanında, halk kitlelerinin bir isyan, başkaldırı ve çeşitli eylem içinde olmaları bunun başlıca nedenidir. Yani burjuvazinin sınıf egemenliği, ezdiği kitlelerin sürekli tehdidi altındadır. Ayaklanmanın yaptığı, başkaldıran tüm güçlerin gücünü kendisinde birleştirmek ve hareketi en ileri noktaya götürmektir.

Hareket kendi içinde, daha ileri gidecek dinamizmi, devrimci enerjiyi, birikimi taşıyor. Devrimci nitelik, militanlık kitlelerin bilincine, mücadelesinin içine yerleşmiştir. Devrimci savaş bu topraklarda elli yıldır sürüyor. Deyim yerindeyse, devrimci savaşçılık bir alışkanlık haline gelmiştir. Örgütlü komünist mücadele birikimi kendini her büyük eylem sırasında sergiliyor. Kitleler büyük bir eylemde etkinliğini, eylemini hemen organize ediyor. Her büyük eylem, kitle yaratıcılığının en üst düzeye çıkmasıdır. Bunun pratiğini Gezi'de gördük. Bugün süren halk ayaklanmalarında da görüyoruz. Her ayaklanmada ve devrimde örgütlenmenin ve eylemde yaratıcılığın yeni harikalarıyla tanışıyoruz.

Ayaklanmalar, devrimler Türkiye'de nasıl karşılandı? Reformistler, önce "heyecanla" karşılayıp, olumlu olarak gördüyse de bu değerlendirmelerini uzun süre devam ettiremediler. Gerçekten, devrimleri hiç anlamadılar. Onlar Sudan'da olanları da bir devrim olarak görmediler. Bu insanların görüşlerinin bütünlüğü devrimcilikten çok uzak. Buna rağmen, kendilerini ayaklanmalardan, devrimlerden yana göstermelerinin nedeni, onların etkilerinden yararlanmak, kendi reformist konumlarını gizlemek. Fakat unuttukları bir şey var; dünyadaki devrimci gelişmelerden söz ederken, kendilerinin buna uygun olmayan politik çizgilerini de teşhir etmiş oluyorlar. Olaylar devrimci yönde ilerliyor.

Dünyada büyük bir devrimci dalga koptu, kapitalizmin kıyılarını şiddetli biçimde dövüyor. Kapitalist düzen emekçi kitlelerin devrimci şiddeti karşısında duracak kadar dayanıklı değildir. Burjuvazi ne yaparsa yapsın, zafer bizindir!

Faşist Darbe'yi Reddediyoruz!

TKEP/Leninist Merkez Komitesi, 15 Kasım günü bir açıklama yaparak, "Bolivya'da Darbe hükümetinin meşruiyetini reddediyoruz" dedi.

"Bolivya Çokuluslu Devletinin demokratik-halkçı hükümeti faşist darbe ile devrildi. Başkan Morales faşist darbe tarafından istifaya ve sürgüne zorlandı" denilen açıklama, "Darbe hükümetinin meşruiyetini reddediyoruz. Bolivya'nın demokratik güçleriyle dayanışma içindeyiz. Bolivya işçilerini ve yerli halklarına tam destek sunuyoruz. Tüm dünyadaki devrimci demokratik güçleri faşist darbeye karşı çıkmaya ve mücadele etmeye çağırıyoruz."

Bu darbe ABD tarafından yapıldı. OAS (Amerika Devletleri Örgütü), Venezuela'da da gördüğümüz gibi, ABD'nin darbe meşrulaştırma aracıdır. Latin Amerika'daki demokratik-ilerici hükümetlere yönelik tüm faşist darbe girişimlerinde onların kanlı parmak izleri var.

Emperyalistler demokratik yönetimleri devirmek için bir zamanlar 'renkli devrimleri' kullandılar; fakat bugün, Maidan (Ukrayna) darbesinde gördüğümüz gibi faşist darbeci yöntemleri kullanıyorlar. Bütün emperyalistler demokratik-halkçı hükümetlere karşı neo-nazi canileri destekliyorlar. İşte bu, burjuva 'demokrasininin' gerçek yüzüdür!

Bolivya işçileri ve yerli halk darbeyi reddetti ve El Alto'da, Cochabamba'da, La Paz'da vs. sokakları doldurdu. El Alto'daki gösteriler sırasında 'Mesa, Camacho, kellelerini istiyoruz' sloganları atıyorlardı! Madenciler başkent La

Paz'ın caddelerinde yürüyüş yapıyor. Tüm yerli işçiler de. Bir halk ayaklanması yükseliyor. Burjuva iç savaş, seçimlerden önce, Eylül ayında başlamıştı. Darbe bunun zirvesiydi. Proleter iç savaş ise şimdi başlıyor!

Polis, MAS üyesi milletvekillerinin parlamentoya girişini zorla engelliyor. Bir avuç beyaz ırklı senatör meşru iktidarın ellerinde olduğunu iddia ediyor. Bu şartlarda MAS üyesi vekiller yeni bir meclis toplanmalıdır. Tüm işçiler ve yerli halk bu yeni meclisi destekleyecektir. Aksi halde darbeciler emperyalistlerin desteğiyle meşruiyet kazanacaklar. Eğer demokratik güçler iktidarlarını ilan ederlerse, tüm devrim güçleri, yerli işçiler, yoksul köylüler, gençlik... mücadeleyi yoğunlaştıracaktır.

Devrim tehlikede. Her şey uçurumun kenarında. Ya ileri doğru bir adım veya faşist darbenin üstün gelişi!" şeklinde devam etti ve "TKEP/Leninist, Bolivya demokratik güçlerinin devrimci adımlarını destekler; Bolivya işçilerine tam desteklerini sunar. Kahrolsun faşist darbe!" denilerek bitirildi.

GESARET, YİNE GESARET VE DAİMA GESARET!

Baş tarafı 1. sayfada

Bu ilişki karşılıklı. Mevcut çelişki ve çatışmalar devrimci hareketi güçlendiriyor, devrimci kabarış karşı-devrimci baskıyı ve açık faşist yönelimleri öne çıkartıyor. Baskının yoğunlaşması çoğu zaman güçlü karşı hareketi tetikliyor. Biriken enerji bir genel bane bulup patlıyor.

Ta-bandaki enerji, bir ayaklanmanın devrimci büyümesini, devrimin başarıya veya başarısızlığını, derinlik ve kapsamını doğrudan etkiler. Ama bu etkiye yukarıdan enerji bir örgüt önderlik etmezse, genel kural olarak sonuç başarısızlıktır. Yukarıda bu türden bir örgütün olmadığı koşullarda iki şey olur. Ya ta-bandaki enerji muazzamdır ve kendi örgütlerini yaratmayı başarır ve devrimi kottarı -ki bu istisnadır; ya da tüm enerjisine ve gücüne rağmen asıl hedeflere odaklan-

maz, gücünü ve enerjisini dağıtır, örgütlü karşı-devrim üstün gelir. Son dönemlerin devrim ve ayaklanmalarına, Bolivya örneğinde olduğu gibi faşist darbe karşıtı harekete vb. bakıldığında görülen budur.

Gerçek anlamda Leninist bir partinin sürece etkin müdahalesi için genel olarak olgunlaşmış tır. Dünya devriminin her bir uğraşında sürece müdahale edecek Leninist partiler,

başlı başına başarıya veya başarısızlığın ilk sıradaki faktörü haline gelmiştir. Yeni bir enternasyonal, bu bilinçle, bu temel odak üzerinden şekillenmelidir.

Çelişkiler keskin. Ancak zaferi göze alabilen devrimci proletarya, dışı dış zorlu çatışmaları ve savaşları göğüsleyerek ilerleyebilir. Danton'un sözüyle: Cesaret, yine cesaret ve daima cesaret... Sonucu belirleyecek olan artık budur!

Editör

UZLAŞMACI SİYASET ÇÖKÜŞE MAHKUMDUR!

Baş tarafı 1. sayfada

Bu açıklamaları Selahattin Demirtaş'ın avukatı "Fiilen tasfiye edilen/edilmek istenen bir HDP var. HDP'nin elinde ise toplu istifâ ederek ara seçim ile hodri meydan deme imkânı var. TBMM istifaları kabul eder ve ara seçim olursa ne ala: Yeni bir çıkış olabilir. Kabul etmezse, iktidarın tasfiye politikası işfa olur" sözleriyle tamamladı.

Ne oldu da, böyle birden bire, her taraftan "Belediye ve Meclis'ten çekilme" çağrıları gelmeye başladı. Gerçekten "birden bire" olan bir şey yok. Her şey bu açıklamalarla da başlamış değil. Tartışmanın kaynağı, Kürt halkının, Kürdistan halklarının giderek berraklaşan devrimci bilincinin yarattığı baskının artık karşı konulmaz boyutlara varmış olmasıdır.

Dinci faşizmle, mevcut iktidarla ve bu iktidar üzerinden düzenle, burjuvaziyle uzlaşma politikası izleyenler devrimci bilinç ve devrimci eylem isteği her geçen gün güçlenen Kürt halkını yakın zamana kadar sahte vaatlerle, yalanlarla, gerçekleştiremeyeceği apaçık olan düzen içi hedeflerle oyalamış; bu sayede sandık başına götürülmüş, CHP'nin peşine takılmışlardı.

Neler yoktu ki bu vaatler arasında. "AKP-MHP İktidarını süpürmek"ten tutalım da, bu iktidarı seçimle "geriletme" hatta yıkmaya kadar, her şey vardı. Elbette, devrimci iktidar ve devrim hariç! Düzen içinde kaldıkları sürece, seçim-sandık yoluyla yapamayacaklarını bildikleri her şeyi

vaat etmekten çekinmediler.

Oysa tam da bu sırada Leninist Parti, seçimlerin beş paralık değerinin kalmadığını, sadece Türkiye'de değil, emperyalist-kapitalist ülkelerin büyük çoğunluğunda bunun bir olgu olduğunu somut örneklerle kitlelere anlatıyorlardı. "Sandıkla Gitmeyecekler" dedik. "Halklara, emekçi sınıflara yalan söylemeyin, belediyelerin iktidarı düşürme gücü yok" dedik. "Belediyeleri kazansanız da size vermeyecekler" dedik. Dahası, "genel seçimlerde çoğunluğu kazansanız da hükümeti size vermezler, vermeyecekler" dedik, sözlerimizin somut kanıtlarını gösterdik.

Reformistler, uzlaşmacılar, liberaller ve bunları bir adım arkadan takip eden tüm oportünist hareketler, Leninistlerin devrimci sesini bastırarak, kitleleri bu devrimci sestem "korumak" için neler yapmadılar ki? "Belediyeleri kazansak fena mı olur" türünden yavan ve bir o kadar da dar kafalı savunulardan tutalım da "sosyalist yaşam neği oluşturmak" gibi sahte vaatlere kadar, akıllarına gelen ne varsa hepsiyle kitlelerin aklını çelmeye çalıştılar.

Kitleleri, her kritik anda AKP'nin payandalığına soyunan CHP'yi desteklemeye çağırıyor. Kürt halkı, bu burjuva kuyrukçusu siyaseti kabul etmiyordu. Yine de "bağırına taş basarak" öncü diye bildiklerinin ısrarlarını kırmayıp hem genel, hem de yerel seçimlerde sandık başına gittiler. Dahası, AKP-MHP iktidarını yıkmak, olmadı geriletme umuduyla CHP'yi doğrudan, İYİ Parti

gibi faşist kırması bir partiyi dolaylı biçimde desteklemeye razı oldular.

Ama sonuçta uzlaşmacılar, küçük burjuva uzlaşmacı parti içinde farklı kılıklara girerek köşebaşlarını tutan sosyal reformistler, yolun sonuna gelmiş bulunuyorlar. Kürdistan halklarının, özellikle de Kürt halkının dinci faşist iktidara, faşist devlete karşı, devrimci eylem, devrimci politika isteği; bu isteğin yarattığı devrimci baskı etkisini göstermeye başladı. "Belediyelerden ve Meclis'ten çekilmek" isteği işte bu baskının sonucudur. Kürt halkı, uzlaşmacıların hatırına da olsa bir daha taşı bağırına basmak değil, düşmanın kafasına fırlatmak istiyor.

Küçük burjuva uzlaşmacı partinin sözcüsü, Kürt halkının baskısı sonucu ifade edilen bu isteğe karşı hemen "gündemimizde ne belediyelerden ne de Meclis'ten çekilmek yok" diye açıklama yaptı. Tartışmaların dallanıp budaklanmasını; geniş kesimlere yayılmasını istemediği belliydi.

Dinci faşist iktidar, baskı ve terörünü giderek şiddetlendiriyor. Kürt halkının seçtiği belediye başkanlarının çoğunu görevden almakla kalmadı, aynı zamanda zindana da attı. Tutuklamalar, ağır zindan cezaları aldı başını gidiyor. Dinci faşist iktidar ve faşist devlet, bu politikalara, keyfi tercihten değil, egemenliklerini korumak için başka bir yol kalmadığı için başvuruyorlar.

Türkiye, hem bir iç savaş hem de şimdi gerçek bir dış savaşın tam ortasında. Bu koşullarda

düzeni ayakta tutmak için baskı ve terörden; bu yöntemlerini iki ülkenin halkları üzerinde her geçen gün şiddetlendirmekten başka yol yok. En ufak bir gevşemenin kendi sonlarını getireceğini onlara akıl vermeye çalışan uzlaşmacılardan çok daha iyi biliyorlar. Bu yüzden gevşeyemezler, gevşetemezler.

Birleşik devrim ise Kürdistan ve Türkiye emekçi sınıflarını, ezilen halklarını eğitiyor, bilinçlendiriyor; onlarda faşizme ve kapitalizme karşı devrimci eylem isteğini, kesin kurtuluş özlemini güçlendiriyor.

İşte bu koşullar uzlaşmacı siyasetin zeminini ortadan kaldırıyor; bu siyaseti izleyen parti ve hareketleri çöküşe, politik iflase mahkum ediyor.

Söylediklerimizin pratik tezahürü, belediyelerden ve Meclis'ten çekilme isteğinin bu derece güçlü biçimde uzlaşmacı partinin karşısına çıkmış olmasıdır. Uzlaşmacı partinin kitlelerin bu isteğini alelacele reddetmesi sorunun özüne ilişkin bir şey ifade etmez. Uzlaşma yolunda ısrar etmesi Kürt halkından, Kürdistan ve Türkiye halklarından kopuşunu hızlandırmaktan başka bir sonuca yol açmaz.

Dün, kesin kurtuluş özlemi içindeki kitleleri sahte vaatlerle oyalayabiliyorlardı. Toplumun uzlaşmaz güçleri arasındaki çatışmanın şiddetlenmesiyle bu zeminlerini de kaybettiler. (16 Kasım 2019)

İmran Fırtına Timleri'nden Operasyon

Enternasyonal Özgürlük Taburu İmran Fırtına Timleri, 17 Kasım gecesi, QSD savaşçıları ile birlikte Til Temir köylerine bir operasyon düzenlendiğini duyurdu.

Çetelerin 2 mevzisi imha edilirken en az 9 çetenin de öldürüldüğü bildirildi.

EÖT, operasyonun İmran Fırtına ve Aynur Ada anısına yapıldığını açıklarken, eyleme katılan güçlerin üslerine kayıpsız döndüğünü bildirdi.

Operasyona katılan Leninist savaşçıları da sosyal medya üzerinden "Söyleyecek bir sözümüz vardı bu gece... Söyledik... el bombası mesafesinden alındı intikamımız... Bizim yaşam gerekçemizsiniz, yiğit yoldaşlarımızın savaş türkülerinde yaşayacaksınız..." dedi.

Talan Raporu Açıklandı

Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi Ekonomi Komitesi, Qamişlo'daki Birleşmiş Milletler (BM) temsilciliği önünde 20 Kasım günü yaptığı açıklama ile Türk devletinin işgal saldırılarında yaşanan tahribatın bilançosunu açıkladı.

Arapça ve İngilizce okunan açıklamada işgal saldırılarında bulunan Türk devletinin bölge halkının ekmeğini ve iş alanlarını talan ettiğine dikkat çekildi ve Kooperatifler Eşbaşkanı Nebîla Mihemed, işgal saldırılarının yarattığı zararın raporunu okudu.

Raporda, Türk devleti ve çetelerinin Girê Spî ve Serêkaniyê'de milyonlarca dönüm tarım arazisini işgal ettiği söylendi.

Türk devleti ve çetelerinin Girê Spî ve Serê-

kaniyê'deki buğday ve arpa silolarını talan ettiğinin belirtildiği açıklamada, talan edilen silolara ilişkin şu bilgiler verildi:

- *Dihlîz deposu: 700 ton buğday ve 21 bin ton arpa
- *Sexîrat deposu: 11 bin 700 ton buğday
- *Girê Spî'de 800 ton ilaçlı tohum

- *Aliya deposu: 15 bin ton buğday
- *El-Sefih deposu: 9 bin ton buğday
- *Mebrûka deposu: Bin 500 ton buğday
- *Mebrûka ve El-Sefih depolarında 12 bin ton arpa

*Serêkaniyê ve Girê Spî'de toplamda 42 bin 700 ton buğday ve 2 bin 300 ton tohum talan edildi.

*Serêkaniyê ve Girê Spî'de toplam 33 bin ton arpa talan edildi.

*El-Sefih deposunda 2 bin 600 ton pamuk talan edildi.

*Girê Spî ve Serêkaniyê'deki 3 bin 200 ton gübre talan edildi.

*Girê Spî ve Serêkaniyê'de 278 bin 370 baş koyun çalındı.

*Serêkaniyê'de 12 ve Girê Spî'de 17 fırın talan edildi. Bu fırınlar günlük 400 ton undan ekme yapmaktaydı.

Ezilen Halklar Ve Emekçiler Değil Faşistler Kuşatma Altındadır

16 Kasım günü HBDH bir açıklama yaparak, Urfa'da konuşulan TSK'ya ait 20. Zırhlı Tugay Komutanlığı yerleşkesinde bulunan cephanelik deposunun, 13 Kasım 2019 günü 22:30 saatleri civarında, "Aynur Ada - Delal Amed İntikam Birimi" tarafından imha edildiğini söyledi.

rak: "Aylardır gerçekleştirdiğimiz eylemler göstermiştir ki ezilen halklar ve emekçiler değil, faşistler kuşatma altındadır. Onlar; tankları, ordusu, polisi,

mafiyası ile güç gösterileri yaparak zihinleri kuşatma altına almak istiyorlar. Oysa biz ezilen halklar, emekçiler milyonlar ve onların tüm kurumları halkın yaşam alanlarının ortasında ve aslında halkın kuşatması altındadır. Hiç bir istihbaratçı, hiç bir polis, hiç bir asker, yargıç, işbirlikçi, işkenceci, kayyumcu halktan daha güçlü değildir. Faşizmin temsilcileri her sabah halkın içinden geçerek zulüm masalarında iş başı yapmaktadır. Halkın kuşatması altındadırlar. Delallerin, Aynurların halklarımıza çağrısı işte bu kuşatma içindeki sömürü ve sömürgeci kurum ve kişileri tarihin çöp sepetine göndererek özgür dünyayı kurma çağrısıdır.

Son olarak gerçekleştirdiğimiz eylemin hedefi, sömürünün koruyucusu ve sömürgeciliğin tetikçisi ordunun en güvenli merkezlerinden biridir. Kayıpları ağırdır ve acizliklerini örtmek için gerçekleri gizleme telaşındadırlar. Telaşlarının nedeni dokunulmaz sandıkları her alanda HBDH'nin nefesini hissetmelerindedir. Tüm ezilenleri HBDH çatısı altında birleşmeye ve savaşmaya çağırıyoruz. Halklarımıza ve ölümsüzlere sözümüz zaferdir."

"Birimizin iki ayrı noktadan peşe patlayıcı yüklü dronlar ile gerçekleştirdiği eylem sonucu 'özel birimlerden' askerlerin de içerisinde yer aldığı 19 asker öldüğü, onlarca asker de yaralandığı tespit edilmiştir. Ayrıca tugay komutanı da yaralanmış olarak görülmüştür. 70'in üzerinde ambulansın giriş yaptığı belirleyen birimimiz, eylem sonrası bağlı bulunduğu üsse güvenli biçimde ulaşmıştır" diyerek detaylar verilen açıklamada, eylemin 13 Kasım 2017'de ölümsüzleşen PKK MK üyesi Delal Amed'in ve 6 Kasım 2019 günü Rojava savunmasında İmran Fırtına ile birlikte ölümsüzleşen DPK/BÖG MK üyesi Aynur Ada'nın devrimci savaş çağrısına cevap olarak gerçekleştiği söylendi; "HBDH'nin kuruluşunda yer almış, bir çok kademesinde sorumluluk üstlenmiş iki kadın komutanımızın çağrısı, birleşik mücadele içerisinde faşizme karşı savaş çağrısıdır" denildi.

Açıklamada şunlar söylendi son ola-

Sesleriyle Zafere Nefes Oldular

Türk devletinin işgal saldırısına karşı Rojava'da büyük bedellerle yürütülen bu savaşta Rojava halkları, kendi elleriyle yarattıkları özgür topraklarıyla beraber tüm insanlık değerlerini de korumak için direniyor.

HBDH Yürütme Kurulu bugün bir açıklama yayımlayarak, Rojava devriminin, tüm ezilen halklar için bir özgürlük çığlığı, bir kurtuluş umudu olduğunu söyledi. Sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya kurma mücadelesinin bir parçası olan Rojava Devrimi'ne dünya halklarının bu yüzden dayanışma ve desteği olduğunu ve enternasyonalizmin güçlü örneklerinin burada yaratıldığı söylendi.

"Türkiyeli Devrimciler; Devrim'in Mevzilerinde!" denilen açıklamada Birleşik Devrimin öncü kadroları Ceren Güneş, Aynur Ada, İmran Fırtına, Demhat Günebakan yoldaşların Rojava devriminin savunmasında kahramanca savaşarak ölümsüzleştikleri, Rojava devriminin siperlerinde yazılan insanlık destanına ortak oldukları vurgulandı.

"Bugün burada ölümsüzleşsek dahi kanımızın Kızılder-

re'de aktığının bilincindeyiz. Kazanacağımız zaferin Türkiye metropollerine yansıtacağının farkındayız" diyordu Aynur Ada yoldaş. Birleşik Devrim savaşçıları işte bu bilinçle savaşılıyor; savaşılıyor. Yani başlarında yok edilmeye çalışılan halkların özgürlük direnişine karşı sessiz kalmıyor, ezilen halkların, Rojava halklarının yalnız olmadığını tarihi pratikleriyle ortaya koyuyorlar.

Onların bu tarihi pratiklerinden öğreniyor ve yolumuza devam ediyoruz. Bize bıraktıkları devrimci mirasın ve tarihi ödevlerin farkındayız.

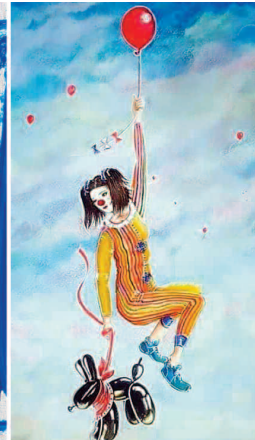
"Yarın bu bayrağı bizden devralacak yoldaşlarımızın, İstanbul'da, Ankara'da, Mersin'de, ezilenler neredeyse orada dalgalandıracağına inanıyoruz tamdır." İmran Fırtına yoldaşın bu sesleniş, yüriyeceğimizin yolun, görevlerimizin müddetçe hayatta kalabileceğiz. Dünyanın kötülüğüne karşı yaşamı savunan Rojava Kürt

Mücadeleyi Sürdüreceğiz!

Baş tarafı 1. sayfada

Faşizme karşı mücadele ederken katledilen binlerce kadından sadece ikisi Daniela ve Hevrin... Kadını her tür ilerlemenin müsebbibi görenler, faşizme ve gericiliğe karşı mücadele etmediğimiz her an,

kadınları onlarla, yüzlerle katletmeye devam edecek. Kah savaş sırasında çatışmalarda, kah eylemlerde-protestolarda, kah oturdukları evlerinde katledilmeye devam edecek kadınlar. Bir gün Şule Çet ya da Nadira Kadi-

rova olacaklar katilleri kurtulmak için hukuka kırk takla attıran, bir gün Özgecan ya da Mihriban olacaklar parçalanarak çöpe atılan, yahut dünyaya toz pembe bakan Rabia Naz olacaklar devletin tüm kesimlerinin

kadınları örneği önümüzde dururken, mücadele bayrağını yükseltirsek hayatta kalabileceğiz. Faşizme karşı anladığı dilden konuşabildiğimiz müddetçe yaşamı yeniden doğurabileceğiz.

SURİYE SAVAŞI NEREYE DOĞRU?

Taylan Işık

Merkezi, ağırlık noktası Suriye olan; ama Suriye ile sınırlı olmayan, aksine dünya yüzeyine yayılmış bir dünya savaşı içindeyiz. Yeni de değil. Leninist Parti, yaklaşık yirmi yıl önce, 11 Eylül provokasyonu ABD'nin bu savaşı başlattığını duyurmuştu. O zaman hiç kimse böyle bir şeyi ne düşünüyor ne de aklına getiriyordu.

Şimdilerde, Türkiye ve Kürdistan devrimci güçlerinden bazıları yaşanan sürecin bir "dünya savaşı" olduğunu görüp kabul ediyor. Ama bir farkla: Bu güçler, sürecin bir "dünya savaşı" olduğu sonucuna bilimsel bir yaklaşım, yani sınıflar arası ilişkiler ve tarihsel sürecin geldiği aşamayı doğru tahlil ederek değil, yüzyesnel bir yaklaşım sonucu ulaşılmış görünüyorlar. Sadece çatışmaların genişliğine, yaygınlığına ve şiddetine bakarak bu sonuca ulaşıyorlar. Bu nedenle, eski kavramların esiri olarak, bunun yeni bir "emperyalist paylaşım savaşı" olduğunu düşünüyorlar.

Oysa bu dünya savaşı, önceki iki dünya savaşından farklı olarak, bir paylaşım savaşı değil, emperyalist-kapitalist dünyanın dünya işçi sınıfı ile ezilen halkları ve devrimci güçlerine karşı açtığı bir karşı-devrim savaşıdır. Savaşın bu karakter özelliğinden dolayıdır ki emperyalistler, dünya burjuvazisi, her yerde işçilerin ve ezilen emekçi halkların ayaklanmalarına karşı "birlik" içinde hareket ediyorlar.

Savaşın cepheleri, birinci dünya savaşından farklı olarak iki emperyalist kamp değil. Aksine, bir tarafta toplumsal devrimin güçleri, diğer tarafta dünya burjuvazisinin karşı-devrim güçleri.

Savaşın yüzeyi tüm dünyadır; etkileri de tüm dünyayı kapsıyor. ABD ve onu takip eden emperyalistlerin başlattığı savaşın bu özü, bugün emperyalist politikaları anlamının ve çözümlemenin de anahtarıdır.

Dünya savaşı, NATO'nun, 90'lı yılların sonunda Seattle Ayaklanmasından sonra, yüzyılımızı "ayaklanmalar yüzyılı" olarak tanımlayıp tespit etmesinin doğrudan sonucudur. Emperyalist-kapitalist sistemin silahlı gücü olarak NATO bu tespiti yaptıktan sonra, işçilerin, ezilen halkların anti-kapitalist, anti-emperyalist ayaklanmalarına dış savaşlar, gerici iç savaşlar çıkararak; dünyanın dört bir tarafında dinci-faşist çeteler örgütleyip halkların üzerine salarak; her yerde faşist baskı, şiddet ve terörü artırarak yanıt vermeye başladı. İkinci adım olarak, özellikle Ortadoğu'da varolanlara ek, yeni "karşı-devrim merkezleri" oluşturma planına girişti.

Türkiye ve İsrail, Ortadoğu'da iki karşı-devrim merkezi olarak zaten vardı. Bu iki karşı-devrim merkezine Suriye'yi de katmak üzere dinci faşist çeteleri -başlangıçta Müslüman Kardeşler denen çeteleri; bunlarla sonuç alınmayacağı ortaya çıkınca dünyanın tüm dinci faşist çetelerini- toplayıp ayaklandırdılar. Amaç, Suriye'de dinci faşist bir iktidar kurarak başta Rusya olmak üzere dünyanın her köşesine buradan dinci faşist ihraç etmektir. Bunun, ayaklanmaları bastırmak için emperyalistlerin elinde nasıl güçlü bir silah olacağı kolayca anlaşılır.

Buradan hemen şu basit ve hemen anlaşılır sonuçları çıkarabiliriz: Birincisi, Suriye savaşı, sonradan yolundan saptırılmış bir "halk ayaklanması" filan değil; daha baştan emperyalistlerin İsrail'e birlikte planladıkları; Katar, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri'nin finansörlüğünü ve lojistiğini üstlendiği; Türkiye ve Ürdün'ün -Ürdün sonradan geri çekilse de başlangıçta böyleydi- yükleniciliğini aldığı bir projedir. Emperyalistlerin ve tüm gericiliğin bu plan/proje için Suriye halkının Baas Rejimine duyduğu öfkeden yararlanmış olmaları ne gerçeği değiştirir ne de bu savaşa bir "halk ayaklanması" özelliği kazandırır.

İkinci nokta; ABD ve diğerlerinin Suriye'ye ilgisi, petrol kaynaklarına el koyma değildir. Bu olsa olsa ikinci, üçüncü derece rol oynayan bir neden olabilir. ABD, dışının kovuşunu doldurmayacak petrol kuyuları için bunca askeri harcamayı ve riski göze almış değil, almaz da. ABD ve diğer emperyalistlerin asıl amacı Ortadoğu'ya sağlam biçimde ayak basmak ve yerleşmek. Türkiye ve İsrail'in yanı sıra Suriye'de oluşturulacak bir askeri varlık, hem İsrail'in güvenliği hem Rusya ve İran'ın kuşatılması ve hem de tüm Ortadoğu'ya rahatça müdahale koşullarının yaratılması bakımında büyük bir olanak olacak. Petrol, bu konuda ancak amaca ulaşmanın, yani Suriye hükümetinin boğazını sıkmanın bir aleti olarak görülebilir; savaşın nedeni değil.

Üçüncü nokta; Suriye'de yürüten savaş, bir paylaşım savaşı değil; emperyalistlerin, dünya emekçi halklarının ayaklanmalarına karşı kullanabilecekleri bir karşı-devrim odağı oluşturma ve dinci-faşist üretim merkezi kurma savaşıdır. Emperyalistler, bugüne kadar İŞİD dahil, dinci faşist çeteleri kullanarak amaçlarına ulaşamadılar -kabul etmek gerekir ki, Rusya'nın askeri müdahalesi olmasaydı şimdi Şam'da dinci-faşistlerin şeriat bayrağının dalgalandığını görüyor olacaktık. Hedef ve amaçlarına işte bu derece yaklaşmışlardı -ve ulaşamayacaklarını anlamış görünüyorlar. Bunun üzerine Türkiye doğrudan askerlerini ve çetelerini sokarak duruma müdahale etmiştir. Elbette bu konuda Türkiye'nin kendi çıkarları da söz konusudur, ama bu ikinci plandadır. ABD ve diğer emperyalistlerin Türkiye'ye işgal yolunu açmalarının nedeni budur. Kimse sahne önündeki tiyatroya aldanmamalı. Türkiye, Rojava işgalini ABD ve diğer emperyalistlerin izni, onayı ve desteği ile gerçekleştirmiştir. Kürt halkına cehennem kapısını açan ABD'dir; bu gerçeği, iflah olmaz ABD' severler dışında herkes; sokaktaki insan dahi biliyor ve kabul ediyor.

Son günlerde çıkan, NATO'nun Türkiye'nin Rojava'da işgal ettiği topraklara "güvenli bölge" için asker göndereceği haberi bu manzarayı hem tamamlıyor hem de değerlendirmemizin doğruluğunu tartışmasız biçimde kanıtıyor. NATO, bu planını hayata geçirebilir mi, bilemeyiz. Ama şunu biliyoruz: Ortadoğu'da, Suriye'de sayısız iradenin çarpıştığı bu topraklarda gelişmeler hiç bir zaman bir tek gücün isteği ve planları doğrultusunda ilerlemez. Rusya, İran ve ABD'nin gerçek yüzünü gören Kürt halkının iradesi bu konuda önemli bir rol oynayacaktır.

Yine de belli olan, tüm yalınlığıyla ortaya çıkan olgular var. Bunların başında, Türkiye'nin NATO'ya, Rojava topraklarına ayak basması için gerekli zemin hazırladığıdır. Türkiye'nin Rojava işgalini sadece Türkiye'nin işgali olarak görmek büyük bir yanılgıdır. Türkiye'nin işgali, aynı zamanda NATO'nun işgal topraklarına girmesi demektir. Şimdi bunun resmileştirilmesi çabasıyla karşı karşıyayız.

Şurası artık yeterince açık: Türkiye, kendisine Rojava'yı işgal yolunu açan ABD ile sıkı ve sadakat ilişkisi içindedir. ABD'nin sağlam müttefikidir. Sadece ABD ile de değil. NATO ve diğer emperyalistlerin de, son tahlilde, sıkı ve sadık müttefikidir. Ne emperyalistler Türkiye'den vazgeçecekler ne de Türkiye emperyalistlere sırtını dönecektir. Dolayısıyla, emperyalist sırtlanların Rojava'daki varlıkları, başka şeylerin yanı sıra, Türkiye'nin işgalini pekiştirme, işini kolaylaştırma amaçlıdır.

Rojava halkları, Kürt halkı bu sırtlanları topraklarından kovarsa ve kovduğunda özgürlük yolunu sonuna kadar açacaktır.

Çalışmamızın Temeli Ne Olmalı ve Nasıl Olmalı?

Bugünün gençliği olarak hepimiz, faşizm koşullarında dünyaya gözlerimizi açtık.

Sorgulamanın yasak, günah, hatta ayıp olduğunu her adımda "anlattılar" bize. Ama bunca iç içe geçmiş, üst üste yığılmış sorunlar denizinde tek bir anda yakalanan o soru işaretinin yanıtlanmasının peşine düştüğümüzde devrimci fikirler ve sosyalizm düşüncü ile karşılaştık. Ancak iş burada bitmiyordu. Faşizmin ne olduğunu romanlardan, pratik-teorik kitaplardan değil, gözümüzün önünde cereyan eden şeylerden bildiğimiz için, devrimci fikirleri savunmanın nasıl cezalandırıldığını bir çırpıda anlatabilecek durumda olduk. Elimizde fazla seçenek de yok; ya "uslanmış" bir lafazan olarak kafe köşelerinde mırın-kırın edecek, korkularımıza teslim olup faşizmi "seyre-decektik" ya da korkunun bizi geriletmesine izin vermeyerek faşizmin ezilmesinde yerimizi alacaktık.

İlk adımları atmış olmak önemli bir başarıdır, ama asıl önemli olan bundan sonrasıdır. Basit sorular, basit yanıtlarla başlayan bu yolculuk derinleştirilmez ve devrimciliğin bir iş değil, boyulu boyunca bir yaşam; "nasıl yaşama/olmalı'nın ve nasıl yapmalı'nın yanıtı olduğu anlaşılabilir, öğrenilmezse sürekli mızızlanan, şikayetlenen, karamsar, ben merkezci/bencil, iddiasız vb. "tatlı su devrimcisi" binlerce fosil ruhtan biri olunur.

"Nasıl yaşama/olmalı" sorusuna verilecek yanıtlardan bir çoğu ile "nasıl yapmalı'nın yanıtları ortaklık taşır, sanayi 4.0 ile şirketler artık bilgisayar hızında, donanımında çalışanlar isterken bu örneği boşuna vermiyorlar. Bilgisayar programlardan - yazılımlardan oluşur ve aslında tam ve şaşmaz bir itaatle çalışır. Hayır, devrimin ihtiyacı ve yaratacağı insan bu değil. Peki devrim nasıl insanlar ve nasıl bir çalışma istiyor bizden? İnişiyatıflı, özgüvenli, iddialı, cesaretli, kararlı, bilgili, örgütlü/örgütücü, enerjik, bilimsel-materyalist, sorumlu, dürüst, kendini bu işin öznesi-yapıcısı gören, diyalektik düşünen, eylemci, fedakar, disiplinli, insancıl, yaratıcı, çalışkan... Böylesi insanları toplum hemen fark eder ve takibe alır. Çünkü onların bir ideali, iddiası vardır. Toplum, bu insanların şahsında o ideali, düşüncüyü görmek için gözlerini dikmiş durumdadır. Ve bu insanlar bir de dürüst, bilimsel-materyalist, fedakar, sorumlu, insancıl ise daha fazla ilgi uyandırır. Onların ne dediği, o topluluk için artık önemlidir ve onlardaki kararlılığı, bilgiyi, eylemciliği gördükçe kendilerini harekete geçmeye, adım atmaya daha güvenli görürler. Gerisi örgütücü, kendini işin öznesi-yapıcısı olarak yetiştiren devrimcinin kabiliyetine bağlıdır. Yani bir devrimcinin kişiliği, yaşamı örgütlemenin esasıdır. Bu şekilde insanlar, devrimci pratik yaratırlar. Mızızlanmak, şikayet etmek, karamsarlığa kapılmak nedir bilmezler. Kişisel tüm

zaaflarımızla, düzenden üzerimize bulaşan her türlü geri yanla yüzleşebilirsek, onlarla savaşım devrimci olanı kişiliğimize katarsak ilerleriz.

Geçmişten bir anekdot... Eskiden Genç Yoldaş ve Devrimci Emek'te "nasıl yaşama/olmalı" üzerine çok yazı çıkardı. Bunları kaleme alanlar da genç yoldaşlardı. Çünkü komitelerinin içinde yürütülen tartışmaların (eleştiri-özeleştiri vasıtasıyla), günlük yaşamın bir parçasıydı bu konular. Böylece bu tartışmalar yazılarla herkese ulaşır ve okuyan genç devrimciler kendilerini bunlarla ele alırdı. Bu reçete sunmak mıdır? Hayır, çünkü yukarıda sıralanan nitelikler kalıp değil, olsa olsa kapitalizmin ve faşizmin yarattığı (yaratmak istediği) insana meydan okumaktır. Uzunca bir süredir genç yoldaşlar böylesi tartışmaları ya gündeme almıyor ya da politik bir yazıda örnek vermeye yetiniyor. Oysa gençliğin hem yazılarında, hem toplantılarında, günlük çalışmasında vs. ana konulardan birisi "nasıl olmalı/nasıl yaşama/olmalı" sorusudur. Bunu bir dosya konusu, akademik bir çalışma

biçimiyle ele alarak yaratamayız da. Bunu yaratmanın-yapmanın en iyi ve en gerçekçi yolu komiteli çalışma ve eleştiri-özeleştiri yolu oturtulması. Ve tabii buradan ikinci tartışmamıza geçebiliriz

Komitelerin gerekliliği, işlevi üzerine bugüne kadar onlarca yazı kaleme alınmıştır. Elbette gerekliliği, devrimdeki rolleri vb. üzerine isteyen tekrar denebilir. Burada vurgulanan yan ise "nasıl yapmalı'nın yaratılmasının komitede bulunmasıdır. Devrimciler tek başlarına büyük kahramanlıklara soyunan, Robin Hoodlar, Don Kişotlar değildir ve yapılan çalışma da rasgele, kendiliğinden, bireylerin hırs, arzu, keyfi tutumlarıyla yürütülemez. Bol aksiyonlu, kişilerin öne çıktığı ve "ben" in her şeyin yerini aldığı Hollywood filmi gerçek hayatta ancak güldürmeye konu olur.

Komiteli çalışma disiplini, inisiyatif, örgütlülüğü ve gelişimi sağlamanın en iyi aracıdır. Mesele komitelerin dur duraksız

eylem yapması değil ki! Mesele gençliğin yani bir alanın örgütlenmesidir, ki bu da bilinçli, hedefli, kararlı ve yaratıcı bir çalışma ister. Bunları bir araya getiren şey komitedir. Kolektif bir beyin, kolektif bir bilinç ancak bireyin yetemeyeceğini/başaramayacağı başarı ve aynı zamanda bireyin gelişimini de sağlar. Kendiliğinden, rasgele veya keyfiyete, ertelemeye anlayışa son verildiği anda harcanan emeğin, özverinin mutlaka karşılığı alınır. Çünkü bir komitenin aldığı kararı ancak o komite ortadan kaldırır. Ve önünde ayakbağı olan şey ne ise onu da ancak o komite bulup düzeltir ya da tasfiye eder. (Eleştiri-özeleştiri komitelerinin en büyük gelişim yöntemidir).

Devrimci çalışmanın böylesi temel aracından bir an olsun vazgeçilemeyeceği için her genç devrimcinin ilk görevi komiteler oluşturmak ve kurulan komitelerin işlevlerinin ve sorumluluğunun net biçimde konulmasıdır. Bir üniversite, bir fabrika bile birçok bölümden oluşur. Her bölümün kendi komiteleri ve onların da duruma göre alt komiteleri ve işe göre başka komiteleri vardır. Ve tüm komitelerin birleştiği üst komiteler... Böylesi genişleyen, yaygın bir komite ağında geniş bir kitleye bilinçli ve hedefli olarak ulaşılmış, örgütlenme de, hareket de kendiliğindenliğe bırakılmamış olur. Örneğin bölümlerdeki komiteler kendi altlarında anti-faşist, anti-kapitalist öğrenci ve işçilerden oluşan sorunların ve politikaların tartışıldığı, öğrenci-işçi meclisleri (forumları veya başka bir biçim) oluşturabilir. Yani tabanda en yaygın ve demokratik birlikler sayısız nedenle ve biçimle oluşturulurken, dürüst, güvenilir, devrim için mücadele etmeye hazır, disiplinli-örgütlü bir çalışmaya uygun her genç işçi ve öğrenci doğrudan Leninist saflara davet edilebilir ve onlardan oluşan yeni komiteler kurulabilir. Devrimci çalışma, devrimin örgütlenmesini ve kitlelerin devrimci eğitimini, hareketini esas alır. O nedenle komiteleşme yalnız kadro, kadro olmaya aday insanlardan ibaret olmaz; ama hepsi de bir ve aynı şey değildir. Bunlar üzerine derinlikli bir şekilde tartışılıp, sonuçlar çıkarılmalı, sorumluluklar alınmalıdır.

Kısaca devrimci çalışmanın tüm karmaşıklığına karşın, bu basit temel örgütlenmeyi (komiteleşme) biliyorsak ve yapıyorsak, "yalnız bırakılıyorruz" şikayetlendiklerinden, "ebeveyn" arayışından vazgeçmeye başlamışız demektir.

Gençlik (işçi-öğrenci) ancak böylesi bir çalışmada inisiyatifli, sorumlu ve yaratıcı olabilir. Ve eğer bir genç, böylesi işlerde "yalnız kaldığı" düşünüyorsa, elde her yere yetecek kadar yeterli ve deneyimli kadro yok demektir; ama o buna aday olabilir, olmalıdır da.

Çünkü devrimin artık başka yerlerden beklenen değil, "biz devrimin kendisiyiz" diye düşünmesi gereken genç yoldaşlara ihtiyacı var.

Zafere Ulaşana Kadar

Mücadeleye Devam Edeceğiz

Amed'de HDP Gençlik Meclislerine dönük operasyonlara ilişkin, 12 Kasım günü, HDP Bağlar İlçe Binası'nda basın açıklaması düzenlendi.

Geçtiğimiz günlerde, merkezi İstanbul olmak üzere Türkiye ve Kürdistan'da HDP Gençlik Meclisi Yürütme Kurulu üyeleri ve Gençlik Meclisi üyelerine dönük operasyonlar gerçekleştirildi. Operasyonlarda 6'sı yürütme kurulu üyesi, toplamda 36 kişi gözaltına alınmış; gözaltında çıplak arama ve işkence yapılmıştı.

Gözaltı ve işkenceye karşı HDP Amed Bağlar İlçe binasında Gençlik Meclisleri adına yapılan basın açıklamasında yapılan ev baskınlarında 6'sı Yürütme Kurulu ve 30'u Meclis üyesi 36 arkadaşlarımızın gözaltına alındığı söylendi.

"Diyarbakır'da gözaltına alınan Yürütme üyelerimizden Gülistan Yılmaz, Ağrı'da gözaltına alınan Nurullah Özgün, İzmir'de gözaltına alınan Alaaddin Adanur ve il dışından getirilen diğer arkadaşlarımız çıplak arama ve işkenceye maruz bırakılmış. Yine aynı şekilde haklarımızdaki 4 günlük gözaltı kararının uzatılmasına dönük adliyeye getirilen yoldaşlarımız ters kelepçe ile getirilmiş, adliye dönüşünde de Yürütme üyemiz Metin Yılmaz Vatan Emniyet Müdürlüğü'nde çıplak arama dayatmasını kabul etmemesiyle birlikte kameranız ve kararlı bir odada işkence görmüş ve yürümekte zorlandığına dair bilgi vermiştir. Bununla birlikte 36 arkadaşımız bu işkencelere karşı açık grevine başlamıştır" denilerek süreç aktarıldı.

Gençler, gözaltı ve tutuklama operasyonlarına rağmen bir adım dahi geri atmadan mücadeleyi sürdürüceklerini söyleyerek açıklamayı sonlandırdılar.

Gençlik Mücadeleden Vazgeçmeyecek

8 ve 9 Kasım günleri yapılan operasyonlarla gözaltına alınan HDP'li gençler, bugün adliyeye getirildiler.

HDP Gençlik Meclisi'nden 36 kişi gözaltına alınırken, aynı operasyon kapsamında 45 genç hakkında da gözaltı kararı verildi.

HDP'de Belediye eşbaşkanları, parti yöneticileri başta olmak üzere son haftalarda ard arda gözaltı ve tutuklamalar yaşanırken, dün de Antep'te yapılan baskınlarla 52 kişi gözaltına alınmıştı.

İstanbul'da terörle mücadele şubesinde tutulan gençler çıplak arama işkencesine maruz kalmış, karşı karşıya oldukları işkence, kötü ve onur kırıcı muameleye karşı açık grevine başlamışlardı.

12 Kasım günü Adliyeye götürülen 36 kişinin gözaltı süreleri, 4 gün daha uzatıldı. Gençlerin adliyeye getirilip götürülmeler sırasında kelepçelerin fazla sıkılmasından dolayı morluklar oluştuğu, çıplak arama yapulmasını reddettikleri için darp edildikleri ve muayene edilmeden, rapor alınmadan doktor yanından çıkarıldıkları öğrenildi.

Gençlere siyasi faaliyetler kapsamında yürüttükleri faaliyetler sorulurken, HDP Gençlik Meclisleri'nin yapmış olduğu kongre ve konferanslar "illegal" gösterildi.

Konuyla ilgili açıklama yapan

HDP Gençlik Meclisleri, gözaltında bulunan üyelerinin savaş karşıtı tutumlarından dolayı alındıklarını belirterek, "İşkence ve tutuklamalarla HDP Gençlik Meclisi çalışmaları AKP-MHP bloğu tarafından engellenmek isteniyor. HDP ve Gençlik Meclisleri baskılara boyun eğmeyecek, demokratik yol ve yöntemlerle direnmeye devam edecektir. Bu hukuksuzluk, baskı ve saldırılara karşı direnmek herkesin insani, vicdani ve ahlaki sorumluluğudur" denildi.

15 Kasım günü öğle saatlerinde adliyeye sevk edilen 36 genç savcılıkta ifadelerinin alınmasına başlandı. Gençler adliye koridorlarında elbiseleri yırtılmış ve elleri sargılı halde beklediler. 21 genç tutuklama, 14 genç de adli kontrol talebi ile mahkemeye sevk edildi.

Sulh Ceza Mahkemesi'nde 10 kişi tutuklanırken, 1 kişi savcılık tarafından serbest bırakıldı, 25 kişi ise adli kontrol şartı ile serbest bırakıldı.

Tutuklanan Nihat Demir, Merdal Bahadır, Livan Orman, Metin Yılmaz, Alaaddin Adanur, Muhammet Erken, Tuncay Doğan, Gülistan Yılmaz, Zehra Aslan ve Yunus Altun cezaevine gönderilirken, serbest bırakılanlar adliye önünde "Baskılar Biz'i Yıldıramaz" sloganı ile karşılandı.

Bolivya Üzerine

Baş tarafı 1. sayfada

“Seçimlerde hile yapıldığı”, “seçimlerin usulsüz olduğu” gerekçeleri ile sokaklara çıkan karşı devrimci muhalefete en son 10 Kasım günü polis ve ordu da katıldığını ilan etmişti. Ve ordunun da desteğini kaybeden Evo Morales, önce erken seçim kararı olsa da, ülkeye terörün egemen olması baskılarına karşı koyamamış 11 Kasım günü istifayı etti... Morales’in yanındaki sol siyasetçiler ve yardımcıları ise Morales’ten hemen önce istifayı etmişti. Sokaklarda dizginsiz faşist şiddet hüküm sürmeye başladı. Morales yanlılarına, Sosyalizme Doğru Hareket (MAS) yöneticilerine, politikacılar saldırılar başladı; Morales’in kızkardeşinin evi yakıldı. Sosyal medyada dövuken, saçları kesilen ve üzerine boyalar atılan bir kadın belediye başkanının videoları dolaşmaya başladı. Karşı devrim, sokakları korku ile yönetmek istiyor.

Seçimlerden hemen önce Bolivya “muhalefeti” (emperyalistler bu sözcüğü kullanmayı çok seviyor. Eğer bir ülkede, bir bölgede bir gruba “muhalefet” tanımlaması yapmışlarsa, meşru gördükleri, destekledikleri emperyalist - milliyetçigerici gruplardan bahsediyorlar demektir. Yoksa zaten sol-devrimci-ilerici gruplar “terörist- ayrılıkçibölücü”dür!) seçimlerin sonuçlarına saygı duymayacaklarını belirtmişti. Zaten bu seçimin ve “sahtekarlığın” darbe ile hiçbir ilgisi yoktu, kanıtlanamadı da.

Evo Morales, Bolivya’da ilk yerli başkanı ve 2006’da seçilmisinden bu zamana kadar Bolivya’da yoksulluğu %38’den %15’e kadar gerilettiler. Yani sermaye sınıfının el koyması gereken zenginlikleri, yoksul Bolivya halkı ile paylaştı, IMF’nin politikalarına uymadı, Birleşmiş Milletler yerine Küba ve Venezuela’nın başını çektiği Latin Amerika ülkelerine katıldı, subaylarını Amerika’nın meşhur “Amerika Okulu”na (siz onu CIA eğitim merkezi diye okuyun) göndermedi.

Sonrasını biliyoruz. Morales iltica için Meksika’ya başvurdu. “Hayatı ve fiziki bütünlüğü tehlike altında” olduğu için buna olumlu yanıt alıp da Meksika’ya doğru yola çıkarken, sokakları doldurmuş olan faşist güruh evini yağmalamış, ateşe vermeye çalışmıştı bile. 11 Kasım Pazartesi günü yerel saatle 21.30 civarında bir tweet atan Morales, “Siyasi nedenlerle ülkeyi terk etmek bana acı veriyor, ama duyarlı olacağım. Daha fazla güç ve enerjiyle geri geleceğim” dedi.

Sokaklara çıkan halka polis ve ordu olanca vahşetiyle saldırdı, pek çok kişi yaralandı. Bolivya Senatosu’nun meşru Başkanı (Geçici Devlet Başkanlığı görevini devralmakla yükümlü olan) Adriana Salvatierra, 13 Kasım Çarşamba günü “Senato’ya girmeye çalıştığı için” polis saldırısına uğradı. Yaralanan kadın senatör, gazetecilere, meclis oturumunu açmaya ve Bolivya Çokuluslu Devleti’nin cumhurbaşkanlığını yasaların öngördüğü şekilde devralmaya hazır olduğunu söyledi. Sosyalizme Doğru Hareket (MAS) temsilcilerinin (meclisin 3’te 2’sinden fazlası) meclise girmesi de engellendi. Anez ise, yeni yapılacak seçimlere Evo Morales’in katılmasını kendine verdiği yetkiyle “yasakladı”.

Küba, Brezilya, Rusya, Çin, Uruguay, Kolombiya ve Arjantin Evo Morales’e desteklerini iletirken, diğer tarafta Trump bu yaşananları Venezuela ve Küba’ya ibret

olarak gösterdi ve tehditler savurdu.

Karşı devrimci darbeciler, Küba Tıbbi Tuğayı üyesi 4 kişiyi de kiralarmı ödemek için bankaya gittiklerinde tutuklanmış, paranın protestoları finanse etmek için kullanılacağını söylemişlerdi.

Ve Bolivya halkları, köleliği, ikinci sınıf olmayı kabul etmeyeceklerini o dev gövdesi ile yolları, caddeleri doldurarak gösterdi.

Bolivya, nüfusun yaklaşık %60’ını yerlilerin oluşturduğu bir ülke: Aymaralar. Aymara Kızıldilleri çoğunlukla And Dağlarında yaşayan bir halk. Peru, Brezilya ve çoğunluğu Bolivya’da yaşıyor. Bolivya’da onları temsil eden ve onların içinden gelen ilk lider Morales idi. Ve Aymaralar başkanlarının Meksika’ya hareket etmesinin ardından evlerinden, sokaklarından, mahallelerinden koparak başkent La Paz’a ilerledi. Karşı-devrimin ilk saatlerinden itibaren Morales’e destek olmak için sokaklara çıkan halk, Aymaraların gelişiyle güç kazandı. Tamamı Aymaraların yaşadığı El Alto’dan gelenler, ellerinde wiphalaları ile başkentte gövde gösterisi yaptı. Darbeye karşı başkente yürüyüşe geçen El Alto halkının talepleri arasında “senatör autoproclamado”nun (Kendine Başkan Jeanine Añez) anayasaya saygı duyması, eylemlerde ölenlerin hesabının verilmesi, tutuklanmaların serbest bırakılması ve basın özgürlüğü bulunuyor.

Karşı devrim saflarında yer alan ordu ve polisin saldırıları, ev b a s -

topla-ları, gözaltıları hız kesmeden sürse de, halk sokakları boşaltmamakta kararlı. Halkın evleri dükkanları yakılıyor, yağmalanıyor, insanlara sokaklarda işkence yapılıyor, ayaklanmanın sembolü haline dönüşmüş wiphalalar yakılıyor. MAS’tan Savunma Bakanı da güvenlik güçlerinin halka yönelik bu saldırılarını protesto ederek istifayı etti. Bu esnada gericiğin hizmetine geçen polis, üniformalarındaki wiphalaları sökmekle meşguldi. Saflar hızla netleşiyor Bolivya’da.

Safları netleşiren sermaye sınıfının tavrı. Kendisini “başkan” ilan eden Jeanine Anez, 2013 yılında sosyal medyada yaptığı “Yerlilerin satanik ayinlerinden arındırılmış özgür bir Bolivya düşlüyorum. Bu ülke yerliler için değil. İlla bir yerde yaşayacaklarsa dağa ya da El Chaco ovasına gitsinler” sözleriyle ünlü. Ve Anez “başkan” olur olmaz başkanlık sarayını elinde “İncil” ile girdi. Bu ister istemez yerlilerin yüzlerce yıl önce Amerika kıtası için söyledikleri “beyazlar topraklarımızı geldiklerinde ellerinde İncil, bizim elimizde zenginliklerimiz vardı; sonra baktık ki İncil bizim elimize geçmiş, zenginliklerimiz de beyazların eline” sözlerini anımsatıyor.

Beyaz üstünlüğü savunan bu sömürücü faşist zihniyetin ülkelere hakim olmasına işçi ve emekçi halklar elbette izin vermeyecek. Bolivya’nın en büyük işçi ve köylü federasyonu COB, 24 saat içinde

anayasal düzene dönülmediği takdirde süresiz genel greve çıkacaklarını duyurdu.

Bolivya emperyalist kapitalist dünya ne ifade ediyor bir de kısaca ona göz atmakta fayda var. Dünyadaki lityum üretiminin %70’i Bolivya’da. Ve Morales, kısa süre önce ülkedeki lityum üretimini kamulaştırmak üzere harekete geçmişti. Bu da, lityum pil üreten dünya tekeli ACISA ile yapılan lityum anlaşmasını durdurmuştu. Şu an akıllı cihazlar için lityum piller olmazsa olmaz durumda ve ACISA’nın en büyük müşterisi de Tesla Şirketi. Darbenin ardından Tesla ve Panasonic hisseleri yükselişe geçti. Bolivya’da kamulaştırılan en büyük şirketlerden biri de bu darbenin siyasi önderi Camacho’nun babasına ait olan doğalgaz dağıtım şirketi Sergas... Tüm bunlar da bu “darbe”nin amacının “demokrasi” isteği olmadığını, “seçimlerde hile” vb’nin yalan haber yayma olduğunu, yeniden ve yeniden gözler önüne seriyor.

13 Kasım günü Bolivya halkının temsilcileri meclise girerek “yeni Meclis Başkanı” seçimi yaptı. Yeni Meclis Başkanı Eva Copa, Bolivya Anayasası’na göre aynı zamanda seçimler gerçekleşene kadar Devlet Başkanlığı görevinin de yürütücüsü. Temsilciler Meclisi, aynı zamanda MAS üyesi olan Sergio Choque’i de yeni lideri olarak seçti.

Bolivya halkı, karşı devrimci emperyalistlerin ele geçirdiği parlamentoya karşı, temsilcilerini ye-

n i d e n

laştı. Yerliler de bu saldırılara dinamitle karşılık verdi, polis kaçmak zorunda kaldı.

La Paz’a yürüyen yerlileri durdurmakla görevli bir askeri birlik halka saldırmayı reddederek Wiphala’yı askeri araca astı.

18 Kasım günü El Alto’daki Senkata gaz tesisine giden yollara barikatlar kuran Bolivyalılar, başkente giden gaz tedarik yollarını kesmiş oldu. İşçilerin hedefi darbecilerin ekonomik şah damarını kesmek.

Bolivyalıların bir sonraki adımı Uluslararası El Alto Havalimanı’nı işgal etmek oldu. Bolivyalılar “Bolivya’ya geleceğimizin güvenliğini burada biz sağlayacağız” diyor. Burjuva medya ise halkı hedef gösterip bölgedeki uyuturucu trafiğini yönettiklerini iddia etti.

Katliama cevap olarak 18 Kasım günü yine onbinlerce Bolivyalı sokağa çıkarak Jeanine Anez ve hükümetini protesto etti. Halk, polis ve ordunun kendilerini hayvan gibi avladığını söyleyerek Anez’in istifasını istedi.

Polis, Cochabamba’da çiftçilerin, çocukların ve yaşlıların gerçekleştirdiği barışçıl bir nöbete de saldırdı. Ulusal Yerli Kadın Çiftçiler Konfederasyonu sözcüsü, gaz bombalarıyla kendilerini dağıtmaya çalıştıklarını, ancak kendilerinin “birleştiğini” söyledi.

Faşist hükümet ise yerlilere ve MAS taraftarlarına karşı saldırılarını yoğunlaştırdı. Yapılan eylemlerin ardından 19 Kasım günü öğrenciler evleri basılarak gözaltına alınmaya başladılar. Pek çok otolya polis barikatı kuruldu.

19 Kasım günü La Paz’ın 20 ayrı bölgesinden gelen Bolivyalılar Plaza San Francisco’da miting düzenledi, Anez’in istifasını talep ederek darbeyi protesto etti.

20 Kasım günü başkente 25 mil mesafedeki Senkata yakıt rafinerisini bloke eden binlerce kişiye polis ve ordu güçleri saldırdı ve 9 kişi vurularak öldürüldü, 30 kişi ağır yaralandı. Ordu, “Senkata Katliamı”ndaki sorumluluğu üstlenmedi ve askerimiz tek el ateş açmadı savunması yaptı.

Artık daha öfkeli olan halk, ertesi gün daha kalabalık olarak sokaklara çıktılar ve bu nefreti yayan liderleri ülkeyi bölmekle suçlayarak liderleri tek etmelerini istedikler. “Mermilerle öldürdüler, kendi ordumuz tarafından vurulduk. Saygı istiyoruz, saygı istiyoruz, seçmemiş olduğumuz, kendini atayan başkanın istifasını istiyoruz” diyorlar. México de Sacaba Hastanesi yöneticisi de ölenlerin çoğunun vurulduğunu ve bunun, 30 yıllık kariyeri boyunca gördüğü en büyük şiddet olduğunu söyledi.

21 Kasım günü Bolivyalılar ölenlerin tabutları ile birlikte başkent La Paz’a yürüdüler... Ve polis, halka yine tazyikli su ve gözyaşartıcı gazlarla saldırdı. Yaşanan görüntüler, bizler için çok yabancı değildi. Cenaze kortejine saldıranlar, düşen, yerlerde kalan cenazeler vb... Faşizmin coğrafyası, dili, dini yok. Tıpkı proletaryanın olmadığı gibi.

Sokaklarda bu gelişmeler yaşanırken, Bolivya Senatosu, genel seçimler için “istisnai ve geçici yasayı” (OHAL) tartışmak üzere 20 Kasım günü bir tartışma başlattı. Anez de, Yüksek Seçim Mahkemesi’nin “MAS’ın seçimlere yeniden katılıp katılmayacağına karar vermesi gerektiğine” karar verdiğini söyledi.

Gelişmeleri takip etmeye devam edeceğiz.

BOLİVYA’DA FAŞİST DARBE

Sinan Kaleli

Bolivya’nın demokratik yönetimine karşı ABD destekli faşist darbe yapıldı. Evo Morales’in 20 Ekim’de gerici rakibine 10 puan fark atarak kazandığı başkanlık seçimleri ardından sokaklara salınan paralı caniler sürüsü eylemle tırmandırılan faşist teröre polislerin destek vermesiyle olaylar açık bir darbeye evrildi ve ordunun faşist darbesiyle sonuçlandı.

Başkan Morales, bu faşist terörün tırmandırıldığı dönemde polislerin açıktan gösterileri desteklemesi karşısında taraftarlarını sokaklara desteğe çağırdı. Bu, hiç kuşku yok ki, Bolivya’nın halkçı demokratik yönetiminin desteklenmesi gereken doğru bir adımdı. Fakat CIA tarafından yönetilen karşı-devrim açık faşist terör eylemlerine hız verdi. Hükümet binaları yakıldı. Polis göstericilere katıldı. Açıkça görüldü ki karşı-devrim örgütüdür, silahlıdır; Bolivya emekçileri ise ne yazık ki silahlı örgütlenmelerden mahrumdur. Venezuela’nın aksine silahlı halk milislerinin yokluğu Bolivya demokratik yönetiminin en güçsüz yönüdür.

Faşist terör giderek yaygınlaştı. Meclis başkanının kaçırılması, pek çok hükümet görevlisinin doğrudan hedef alınması, sabotaj eylemleri tırmandı. Başkan Morales bu şartlar altında geri adım atarak seçimlerin yenilenmesi kararı aldı. Bu geri adım karşı-devrimi durdurmak şöyle dursun daha da cesaretlendirdi. Ordu doğrudan Morales’in istifasını istedi. Ve başkan Morales istifa ettiğini duyurdu. Belki faşist terörün dizginleneceğini, çatışmaların azalacağını umdu Morales. Oysa öyle olmadığı açıkça görüldü. Şimdi bütün hükümet yetkilileri, demokratik yönetimin tüm görevlileri bir bir tutuklanıyor. Morales hakkında yakalama kararı çıkarılıyor. Faşist darbe halkçı yönetimin tüm kazanımlarını tasfiye etmek, tüm dayanaklarını yıkmak için saldırılarını daha da artıracaktır.

Sınıflar savaşında orta yol yoktur. Uzlaşma yoktur. Morales kan dökülmesini istemediği için geri adım attı. Ama bu geri çekiliş ne kanı durduracak, ne çelişkileri yumuşatacak, ne emekçi yığınları vahşi baskı ve terörden kurtaracak. Tam tersine direnç noktalarından kurtulan faşist darbe şimdi tam bir süre avı başlatacak. Bu kanlı dönem çoktan başladı bile.

Daha seçimlerden önce, Eylül ayında gerici Carlos Mesa ve diğer “muhalefet” liderleri bu faşist darbenin işaretlerini vermişti. Washington eylem tüm hazırlıklar yapılmış, Morales’in seçimlere katılmaması için her tür girişim ve tehdit yapılmıştı. Olayların buraya varacağı daha o zamandan açık belliydi. Yani başında Brezilya deneyimi ortadaydı. Arjantin’de çevrilen dolaplar biliniyordu. Venezuela’da halen devam eden darbe-işgal çabaları herkesin malumuydu. Buna rağmen Bolivya demokratik yönetimi gerekli önlemleri almadı. Kendi hasmının silahlı gücü karşısında, örneğin Venezuela’daki gibi halkı silahlandırmayı düşünmedi. Burjuva düzenin kurumsal işleyişine kendisini teslim etti.

Oysa kendi yasallık zincirini parçalayan, kendi yasalarını ayaklar altına alan, kendi kurallarını çiğneyen hemen her zaman burjuvazi olmuştur. Bir azınlığın diktatörlüğü olarak sermaye yönetimi her kritik dönemde kendi yasalarını çiğner; kendi hasımlarını yasadışıyla iter; çıplak zoru devreye sokar. Uluslararası sermayenin çökmekte olan egemenliğini korumak için her tür, ama her tür vahşeti sergileyeceği apaçık bir gerçekliktir.

Öte yandan küresel ölçekte keskinleşen çelişkiler ve sınıflar savaşımı ortada durmayı, “ara çözümleri” imkansız hale getirdi. Emperyalizmin tam ilhak yönelimi tüm bağımlı ülkelerin kısmi “özgürlük alanlarını” ortadan kaldırdı. Tüm bu ülkeleri kelimenin gerçek anlamında emperyalist merkezlerin basit uzantısına çeviriyor. Böylesi şartlarda Bolivya türünden halkçı-demokratik yönetimlere göz yumulması kesinlikle söz konusu olamaz. Halkçı-demokratik yönetimlerin hareket alanı her geçen gün ortadan kalkıyor. Ya sosyalizme yönelim, ya emperyalizme tam teslimiyet... orta yol yok! Venezuela ve Bolivya deneyimleri bu gerçekliği bir kere daha kanıtlamış durumdur.

Emperyalist sermayenin “yeni taktiklerine” gelecek olursak... Bir zamanlar “renkli devrimler” revaçtaydı. Ukrayna Mайдan süreciyle birlikte açık faşist örgütlenmelerin desteklenmesi, vahşi faşist terör eşliğinde darbeler tezgahlamak ön plana geçti. Bu, her şeyden önce emperyalist burjuvazinin ve işbirlikçilerinin zayıf kitle desteğinin sonucudur. Ellerindeki olağanüstü propaganda araçlarına, aktılan milyonlara, yaratılan tonla örgüte rağmen emperyalistler ve işbirlikçileri geniş yığınlar karşısında belirli bir kitle desteğine sahip hareketler yaratamıyorlar. Tam tersine, her geçen gün azınlıkta oldukları daha net ortaya çıkıyor. Bu yüzden paramiliter örgütlenmeler, kiralık “aktivistler”, silahlandırılan faşist örgütler, açık faşist terörist yöntemler..., devreye sokuluyor.

Tüm dünyada devrimci bir durum, devrimci bir dalga var. Dünya devrimi geliyor. Bu nedenle tüm dünyada sermaye yönetimleri her tür sözde özgürlüğü rafa kaldırıyor. Gerici faşist yönelimler ön plana geçiyor. Çelişkiler keskin. Bu noktadan sonra ancak zaferi göze alabilen devrimci proletarya, diş diş zorlu çatışmaları ve savaşları göğüsleyerek ilerleyebilir.

Bu faşist darbe karşısında devrimci proletarya tereddütsüz Bolivya işçilerinin, yoksullarının safındadır. Faşist darbeye karşı uluslararası dayanışmanın güçlendirilmesinden yanadır. Başkan Morales ve demokratik yönetime şartlı desteğini sunmaktadır.

Kahrolsun faşist darbe!

Yaşasın Bolivya işçi sınıfının ve yoksul halkların müca-
delesi! / 11 Kasım 2019

Latin Amerika'nın En Büyük İşkencehanesi Yok Edildi

Şili'de toplu taşımaya yapılan zam sonrası öğrencilerin 17 Ekim'de başlattığı eylemler ayaklanmaya dönüştü. OHAL ilan edilmesi, ordunun şehre inmesi halkı yıldırmadı; grevler başladı. Ve Pina hükümeti tavizler vererek halkla uzlaşmaya çalıştı; yeni anayasa için referandum kararı alındı. Kasım'ın ilk günlerinde Şili'de sokaklar biraz durulsa da, faşizmin saldırıları hız kesmedi. Eylemlerin ilk bir ayında gözaltına alınanların sayısı 26 bini buldu, en az 22 kişi de ordu-polis saldırılarında hayatını kaybetti.

Ülke çapında 2 milyon Şilili genel greve katıldı. Pina da grev ve eylemleri bastırabilmek için 1973 diktatörlüğünde görev alan

asker ve polisleri tekrar güvenlik güçlerine dahil etmeye başladı.

12 Kasım günü adını Pinochet döneminin gizli şefi Manuel Contreras'tan alan ve Şili gizli polisi ajanlarının eğitim merkezi ve işkencehane olarak kullanılan "Manuel Contreras İşkence Okulu" adıyla anılan Tejas Verdes işkencehanesini basarak ateşe verdi. Tejas Verdes sadece Şili'nin değil, tüm Latin Amerika'nın en büyük işkence merkezi idi. Karargaha giden yolları kapatan halk önce alanda bulunan araçları ateşe verdi, ardından binayı.

Şili'deki gelişmeler de gösteriyor ki, halkın devrimci öfkesinden hiçbir faşist kurum, işkenceci, hiçbir halk düşmanı, hiçbir faşist kaçamayacak...

Irak'ta Grev Ve Ayaklanma Sürüyor

Hükümet "normal yaşama dönüşmesi" çağrısı yapıyor, ancak artan ölümlere rağmen, yeni bir hükümet sistemi ve siyasi iktidarın değişmesini isteyen insanlar evlerine dönmüyor.

Irak'ta eylemler, protestolar artık ayaklanma şeklinde devam ediyor.

Hükümet "normal yaşama dönüşmesi" çağrısı yapıyor, ancak artan ölümlere rağmen, yeni bir hükümet sistemi ve siyasi iktidarın değişmesini isteyen insanlar evlerine dönmüyor. 1 Ekim'den bu yana resmi açıklamalara göre 12 Kasım itibarıyla 319 kişi eylemlerde hayatını kaybetti.

12 Kasım günü Kut kentinde yüzlerce kişi sokaklara çıkarken, okullar ve idari kurumlar kapatıldı.

Öğretmenler de grevde. Bu nedenle Irak'ın güneyindeki okullar ve üniversiteler kapalı. İdari kurumlar ise çalışma saatlerini kısalttı. 11 Kasım gecesi Nasriye kentinde iki eylemcinin öldürülmesi ardından, kurumların çoğu kapalı kaldı. Bağdat'ta Tahrir Meydanı civarındaki sokaklarda gençler meydana girebilmek için güvenlik güçleri ile çatıştı.

14 Kasım günü ise, 4 kişi daha başına isabet eden gaz bombası kapsülleri ile hayatını kaybetti. Eylemcilerin başına nişan alınan gaz bombaları nedeniyle yaklaşık 20 kişi öldü.

Iraklılar şehirlerde "halk adına" ele geçirdikleri meydan ve mahallelerde eylemlerini sürdürüyor. Halkın üzerine polisin K-9 köpekleri ile saldırılmasını haberlerinin hemen ardından bir Iraklı'nın eyleme aslan getirmesi, sosyal medyada ilgi konusu ve eylemde yaratıcılığın örneklerinden biri oldu.

Irak hükümeti, halkın taleplerini yerine getirmek

için Başbakan Adil Abdülmehti başkanlığında defalarca toplandı, bir çok göstermelik karar alındı. Ancak bu kararlar, halkın isteği olan, hükümet ve meclis başkanının istifasını içermiyor.

Yolsuzlukla mücadele için kurulan Irak Temizler Vakfı Başkanının yolsuzluk suçlamasıyla 7 yıl hapis cezasına çarptırıldığını duyurdu. Kasım ayı başında da yolsuzluk ve devlet malını kötüye kullandıkları gerekçesiyle 60 vekil ve yerel görevli hakkında tutuklama kararı çıkarılmış; ancak hiçbiri tutuklanmamıştı.

16 Kasım günü Basra'da Mecnun Petrol Kuyusu Kapsusunda eylem yapan halk, 20 Kasım günü de Basra kentindeki petrol yataklarına giden ana yolları kapattı. Rumeyla bölgesinde petrol kuyularına çıkan ana yolları araç trafiğine kapatan halk, ham petrol ihracatı yapan tankerlerin giriş ve çıkışlarını engelledi. Böylelikle Hor ez-Zubeyir Limanı'ndaki ham petrol ihracatı durdu. Ülke ekonomisinin %90'ının petrol ihracatına bağlı olduğu Irak'ta, günlük ortalama 3 milyon 500 bin varil ham petrol ihracatı gerçekleştiriliyor.

19 Kasım akşamı Irak Parlamentosu, halkın taleplerinden biri olan Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Parlamento Başkanı ile parlamentolere tanınan haksız imtiyazların kaldırılması için toplandı. Sabaha kadar süren toplantının ardından alınan kararlara göre:

Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Parlamento başkanına sadece 5 araç tahsis edilecek.

Cumhurbaşkanı, başbakan ve parlamento başkanının yardımcılara dört araç tahsis edilecek. Bakanlara üç araç, yardımcılara ise sadece iki araç tahsis edilecek.

Genel müdürlere ise sadece bir araç tahsis edilecek.

Cumhurbaşkanına özel uçak kiralama uygulaması kaldırıldı.

Parlamentoların misafirlerinin konaklama, lüks ihtiyaçlarının karşılanması ve onlar için araç kiralama uygulaması kaldırıldı.

Ve emekli maaşları arasındaki uçurum kaldırılarak eşitlendi.

Parlamentoda bu kararlar alınırken, başkent Bağdat'ta da eylemcilerin "ele geçirdiği" yerlerde polis operasyonu yapılmamıştı. Sinak ve Ahrar Köprüsü'ne gaz bombaları ile saldıran güvenlik güçleri köprüyü ele geçirirken, diğer bölgelerde de eylemler hız kazandı. Halk, Basra'da petrol kuyularına giden ana yolları ve Kuveyt'e açılan Sefwan Sınır Kapısı'na giden yolu kapatarak güvenlik güçleri ile çatıştı. Köprülerde 2 kişi başlarına isabet eden gaz bombası kapsülleri ile hayatlarını kaybetti. Eylemciler hala Bağdat'taki Yeşil Bölge'ye giden üç büyük köprünün kontrolünü elinde tutuyor

DÜNYA EMEÇ

Lübnan'da İsyân Sürüyor

19 Kasım günü halk Beyrut'taki meclis binasını kuşattı, parlamentodaki oturumlar süresiz ertelendi. Meclise giden Necme Meydanı girişinde polis saldırıya da, halk çatışarak alana girdi. Parlamentolere ait bir araç konvoyu araçlarını halkın üzerine sürüp korumalar ateşe açsa da, meclis binasına ulaşarak kuşatmaya alındı, gelen vekiller binaya sokulmadı.

Lübnan'da 17 Ekim'de başlayan eylem ve ayaklanmalar sürüyor. Halkın talebi, şu an yönetimdeki tüm siyasilerin bütün olarak gitmesi. Başbakan 28 Ekim'de istifa etse de, "Hepsi demek Hepsi Demektir" diyen Lübnanlılar geri adım atmadı. 12 Kasım'da da Beyrut'taki Adalet Sarayı önünde toplandı halk. Binayı abluka altına alarak yarıçıkların, avukatların girişine izin vermedi; bağımsız bir yargı talep etti.

Merkezdeki Aley, güneydeki Tir ve doğudaki Baalbek'te de iletişim büroları içerisinde ve dışında oturma eylemleri gerçekleştirildi. Çok sayıda okul, üniversite ve banka grev nedeniyle kapalı kaldı.

Cumhurbaşkanı Michel Aun, akşam saatlerinde bir açıklama yaparak teknokrat ve siyasetçilerden oluşan bir hükümet kurulmasını önerdi. Aun konuşmasında ayrıca "ya sev ya terk et"e benzer bir şekilde "beğenmeyen gitsin" ifadesini kullandı. Cumhurbaşkanı'nın sivri dilli açıklamaları halkı daha da kızdırırken, ilk işleri yollara barikatlar kurmak oldu. Sosyal medyada Cumhurbaşkanlığı sarayı önüne eylem çağrısı yapıldı. Bunun üzerine askeri güçler saraya giden tüm yolları büyük tel örgüler çekerek kapattı.

Halk da buna başkent merkezindeki önemli yol-

ları lastikler yakılıp kapatılarak yanıt verdi.

Ve Lübnan'da 28 gün süren eylemlerde ilk ölüm haberi 12 Kasım gecesi geldi.

Lübnan İlerici Sosyalist Partisi'nden (PSP) bir yetkili, eşi ve çocuğunun önünde asker tarafından vurularak öldürüldü. Ordunun yaptığı açıklamada da askerin kalabalığı dağıtmak için açtığı ateşle Ala' Abi Fakhr'ın vurulduğu doğrulandı.

19 Kasım günü halk Beyrut'taki meclis binasını kuşattı, parlamentodaki oturumlar süresiz ertelendi.

Meclise giden Necme Meydanı girişinde polis saldırıya da, halk çatışarak alana girdi. Parlamentolere ait bir araç konvoyu araçlarını halkın üzerine sürüp korumalar ateşe açsa da, meclis binasına ulaşarak kuşatmaya alındı, gelen vekiller binaya sokulmadı.

FRANSA

KATALONYA

GÜN OLACAK!

İran'da Halk Sokaklarda

Eylemlerde 100'den fazla banka ve 50'den fazla dükkan ateşe verildi. Yine onlarca polis aracı ile Besic karargâhları da ateşe verildi. İran Parlamentosu'nda Bakan Parlamenti olarak yer alan Qasım Osmanî de istifa ederek tepki gösterdi.

Tüm dünyayı kasıp kavuran ayaklanmalara Ortadoğu'dan İran da katıldı. 24 eyalet 66 şehirde halk sokaklara çıktı; kısa sürede İran'ın 31 eyaleti ve Rojhilat'ın tamamına yayıldı.

İran'da, 14 Kasım Perşembe günü akşamı, Petrol Bakanlığı tarafından benzin fiyatlarına zam yapılması üzerine İran halkı sokaklara döküldü.

Benzine yaklaşık %50 zam yapılması üzerine dün sokaklara çıkan halk, geceyi de sokaklarda geçirdi. "Kontakt kapatma" çağrılarının yapıldığı eylemlerde polis gözyaşartıcı gaz ve gerçek silahlarla saldırdı. Sincar'da bir kişi hayatını kaybederken Sincar, İsfahan ve Meşed'de benzin pompaları yakıldı. İmzasız yayımlanan bildiriye, benzin zamları geri alınana kadar eylemlerin tüm kentlere yayılacağı ve devam edeceği söyleniyor.

15 Kasım günü eylemler başkent Tahran, Tebriz başta olmak üzere Rojhilat'ın birçok kentine de yayıldı.

Birçok şehirde halk,

araba lastiklerini yakarak protesto gösterileri yaptı. Yollar lastiklerle ve kamyonlarla kapatıldı. Eylemlerin yeni başladığı Tebriz'de de polis halka saldırdı. Saldırlara halk da taşlarla karşılık verdi; birçok protesto eyleminde çatışmalar yaşandı.

Ahvaz Eyaleti'ne bağlı Behbahan'da İran Millî Bankası'nın şubesi, Kerec'e bağlı Ferdis'de Millet Bankası şubesi, Tahran'ın Pars semtinde Sina Bankası'nın şubesi, Meriwan'da Ensar Bankası'nın şubesi, Sine'de Mesken Bankası'nın şubeleri ile Tahran'ın Endişe semtindeki Besic Karargâhı ve Tahran'a bağlı Salihye kasabasının belediye binası ateşe verildi. Merkez Bankası yakıldı.

İran rejimi, kitlesel protestoların olduğu Meşed, Kirmanşah, Ahvaz, Şiraz ve Meriwan gibi kentlerde internet hatlarını kesti; yollar trafiğe kapatıldı; Tahran, Şiraz, İsfahan, Kirmanşah, Hürremşehr, Kerec, Abadan ve Hürremşehr'de okullar tatil edildi.

17 Kasım Pazar günü ise hemen hemen tüm İran

ve Rojhilat'ta 1080 noktada eylem düzenlendi. Tahran Çarşısı Esnaf Birliği de piyasanın güvenlik ve istikrarı sağlanmadan kepenkleri açmayacaklarını söyledi. Eylemlerde 100'den fazla banka ve 50'den fazla dükkan ateşe verildi. Yine onlarca polis aracı ile Besic karargâhları da ateşe verildi. İran Parlamentosu'nda Bakan Parlamenti olarak yer alan Qasım Osmanî de istifa ederek tepki gösterdi.

İran ve Rojhilat'ta eylemler büyür yayılırken, hükümet telefon ve internet hatlarını kesti. Sosyal medyada bu duruma dikkat çekmek için #internet4iran kampanyası başlatıldı.

19 Kasım günü Tebriz Kampüsü'nde öğrenciler ayakta idi. Kimi kaynaklara göre eylemlerin ilk dört gününde ölenlerin sayısı 200'e ulaştı, 6 bin kişi de gözaltında. İran hükümeti, eylemcileri "dış güçlerin piyonu" olarak nitelendirirken, ayaklanmaların önünü almak için eylemcileri idam cezası ile tehdit etmeye başladı. Milis güçleri Besiclerin de sokağa salınması tehditleri savruluyor.

Geleceğimiz Yoksa Korkumuz Da Yok!

Resmî rakamlara göre Fransa'daki öğrencilerin en az %20'si fakirlik sınırı altında yaşıyor. Her 2 öğrenciden biri de eğitiminin yanı sıra çalışmak zorunda kalıyor.

Fransa'da bir öğrenci ekonomik sebeplerle bedenini ateşe verdi, 40 üniversitede öğrenciler ayaklandı.

Maddi sorunlar yaşayan 22 yaşındaki üniversiteli, Lyon Üniversitesi restoranında kendini yaktı. Bunun üzerine öğrenciler, #laprécarité (güvencesizlik öldürür) sloganıyla 13 Kasım Çarşamba günü sokaklara çıktı.

Olayın yaşandığı Lyon ve Paris, Lille şehirlerinde, 40 üniversiteden binlerce öğrenci eylem yaptı. Lyon'da öğrenci örgütleri, üniversite kampüsünde barikat kurarak girişi engelledi; Bron Üniversitesi'nde dersler iptal edildi.

Paris'te ise öğrenciler, Yüksek Öğretim Bakanlığı binasının bahçe kapısını zorla açarak avluyu işgal etti; Bakan Frédéric Vidal'ın istifasını istedi. Öğrenciler ekonomik koşullarının iyileştirilmesini talep ediyor.

Vücudunun %90'ı yanık olan ve hastanede tedavi altında olan Anas K. sosyal medyada son paylaşımında "Gelin, bizi bölmekten başka bir şey yapmayan faşizmin yükselişine ve eşitsizlikler yaratan liberalizme karşı mücadele edelim. Yaşasın sosyalizm" demiş ve bunun sona ermesi için arkadaşlarını mücadeleye davet etmişti.

Resmî rakamlara göre Fransa'daki öğrencilerin en az %20'si fakirlik sınırı altında yaşıyor. Her 2 öğrenciden biri de eğitiminin yanı sıra çalışmak zorunda kalıyor.

Kolombiya'da "Ulusal İşsizlik Günü"

...pek çok belediye başkanı ve valilik bu eylemlere karşı sokağa çıkma yasağı ilan etse, askeri önlemler olsa da, eylem günü gelip çatığında bunlar hiçbir işe yaramadı.

Kolombiyalılar, 21 Kasım günü, Iván Duque Hükümetinin politikalarına karşı ulusal grevde idi. Kolombiya'nın bir çok şehrinde binlerce kişi, "Ulusal İşsizlik Günü" için toplanarak yürüdü.

İlk olarak Medellin'de Antioquia Üniversitesi ve Ulusal Üniversite öğrencileri yürüdü.

Öğrencilere, öğretmen sendikaları, işçiler, emekliler, sanatçılar katıldı. Yerel saatte öğlen 13.00'te caddeler tamamen dolmuştu.

Bogota'da da yollar kapatılırken, diğer şehirlerde de yerliler, köylüler, işçiler Ulusal İşsizlik Günü için sokaklardaydı. Ancak pek çok belediye başkanı ve valilik bu eylemlere karşı sokağa çıkma yasağı ilan etse, askeri önlemler olsa da, eylem günü gelip çatığında bunlar hiçbir işe yaramadı. Eylem öncesinde Bogota'da 27, Cali'de 5, Medellin'de ise mitingi örgütleyenlerin evlerine, demokratik kitle örgütlerine ve sosyalist medya kurumlarından 27 adrese baskın yapılmıştı. Ve uluslararası sınırlar kapatılmış, sokaklara 4 bin polis yerleştirilmiş, eylemler helikopterlerle takip edilmişti.

Dugue hükümeti gençler için ücretleri aşağıya çekerken, yetişkinlerin ve yaşlıların da emeklilik haklarını tırpanlıyor. Ülkedeki yolsuzluklar, özelleştirmeler ve tekelere vergi indirimleri halkı sokaklara dökken etkenler oldu.

Bogota'nın kuzeyindeki Suba bölgesinde, bazı metro istasyonları da zaman zaman engellendi ve polis, Portal de Suba Terminus İstasyonu'nda eylemcilere saldırdı. Her yerde "El Pueblo Unido Jamas Sera Vencido" (Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Kuvvet Yenemez) sloganları yükseldi.

Ve bir not, Kolombiya'da FARC'ın 2016'da imzaladığı Barış Anlaşması'ndan bu yana en az 777 halk önderi ve 137 eski gerilla savaşçısı öldürüldü.

Katalanlar Bağımsızlıktan Vazgeçmeyecek

...Platform, Telegram üzerinden açıklama yaparak İspanya devletine oturup konuşma çağrısı yaparken, tüm otoyolların kapatılmasını da istedi.

Katalanlar, İspanya Yüksek Mahkemesi'nin Ekim ayı ortasında 9 Katalan yöneticiye hapis cezası vermesini protesto etmek için eylemlerine devam ediyor. 10 Kasım günü yapılan İspanya genel seçimlerin üzerinden iki gün geçmesine rağmen İspanya'da hükümet kurulamamış (İspanya seçimlerinde faşist VOX Partisi oylarını iki kat artırmıştı) ve Katalonya Parlamentosu İspanya'dan ayrılmak için baskıları artırmıştı. Katalan Parlamentosu, "kendi kaderini tayin hakkını somut bir şekilde kullanma iradesini" dile getirmiş; bu karar Anayasa Mahkemesince bir saat içinde askıya alınmıştı.

"Demokratik Tsunami"nin çağrısıyla onlarca araç, İspanya ile Fransa arasındaki sınırda AP-7 otoyolunu kapattı, 300 dolayında kişi araçlardan inerek barikatlar kurdu. Eylem nedeniyle onlarca kilometrelik hatta araç kuyruğu oluştu. Eylem ertesi gün Fransız çelik kuvvet polisi, biber gazıyla saldırarak dağıttı. Eylemin 3 gün sürmesi planlanmıştı.

Platform, Telegram üzerinden açıklama yaparak İspanya devletine oturup konuşma çağrısı yaparken, tüm otoyolların kapatılmasını da istedi.

Yöneticilerin tutuklanma nedeni ise 2017'de bağımsızlık referandumunu düzenlemiş olmak.

1. Yılında Sarı Yelekliler Yine Sahnede

Fransa'da akaryakıt zamlarına karşı sokaklara çıkan Sarı Yeleklilerin Cumartesi eylemleri, 1 yılını doldurdu. Bugün Fransa'da yine binlerce Sarı Yelekli eylemde idi.

Bu n c a zaman içinde vergi indirimi vb yapılmış olsa da, Fransızların yaşam koşullarında temel bir iyileşme sağlanamadı, bunun yanı sıra baskılar, tutuklamalar arttı. Bir yıllık süre içinde on bine yakın insan tutuklandı, bunların çoğu birkaç aydan üç yıla varan hapis cezaları aldı, toplum hizmetine çarptırıldı.

Sarı Yeleklilerin sabah saatlerinde İtalya Meydanı ve Porte de Champerret'de sokaklara çıkması ile polisin saldırıya geçmesi bir oldu. Tazyikli su ve gaz bombaları ile eylemcilere saldırılınca yollar kapatıldı, ana arterlere barikatlar kuruldu. Sarı Yelekliler bir kez daha hareketin ölmediğini haykırdılar.

“TARİHİN YENİ KAŞAĞI” NDA ROTAYI YİTİRENLER

Ali Varol Günel

Özellikle her şeyin büyük bir hızla değişime uğradığı günümüz koşullarında doğru teorik, politik ve pratik öngörülerde bulunmak herkesin harcı değil. Dünya üzerindeki son gelişmelerle birlikte tarihin artık "kısa tarih" olarak yaşandığına dair yıllar önce yapılan tespitin doğrulanmış olması hasebiyle, bugün dile getirilen öngörünün yarin eskimesi kimse için şaşırtıcı olmamalı.

Uzun süredir Türkiye'de ortalama sol hareket, bütün dünyada bu kadar kısa zaman aralığına bu kadar çok gelişmenin sığmasını anlayamamanın şaşkınlığı ile rotasını şaşırması, "çıpasız kalmış" gemi gibi çalkanıp duruyor. Tabii bu arada o pek bilmiş kaptan edalarını takınmayacağına da bir kenara koymuyor; karşılaştığı her yeni aysbergin görünümüne bakarak onu ilk kendisinin keşfettiğini sanıyor. "3. Dünya Savaşı"na dair ortalığı kaplayan tespitler bunun bir örneğidir; en az onun kadar revaçta olan bir başka tespit, "kapitalizmin yeni bir evreye girdiği"dir. Ortalama sol hareket veya onun adları öne çıkmış bazı isimleri, daha önce yapılmış olan tespitleri ya bilerek görmezden geliyorlar ya da el çabukluğu marifet aşırı oldukları düşünceleri Amerika'yı yeniden keşfetmiş gibi sunuyorlar.

Bunun en son örneğini H.Selim Açı'nın, 20 Kasım 2019 tarihinde Gazete Duvar'da yayınlanan "Tarihin Yeni Kavşağı" adlı yazısında görüyoruz. Türkiye Devrimci Hareketi(TDH)'ni "teorik düzey olarak çok geri", "fazlasıyla mekanik ve indirgemeci", "yüzeysel" bulan "yazar"ımız, "öngörülebilir olmaktan çıkmış, hemen her alanda 'aşırılıklarla' karakterize olan bir tarihsel evredeyiz" diyor, "ekonomiden siyasete, toplumsal ilişkilerden uluslararası ilişkilere kadar nereye baksak 'bildiğimiz' ölçü, anlayış ve kalıplara sığmayan 'olağanüstü' hal ve sonuçlar çıkıyor karşımıza". Hiçbir şey anlatmayan bu kadar laf salatısından sonra gelişmeler karşısında nasıl şok olduğunu anlatıyor; yediği yumruklarla abandon olmuş bir boksör misali hakemin saymaması bekliyor!

H.Selim Açı'nın, dünya üzerindeki son gelişmelerin onun gibileri nasıl şok ettiğini, dolayısıyla bugüne kadar olaylara devrimci bir bakış açısıyla, diyalektik olarak bakmadığını, bakamadıklarını itiraf etmenin yanı sıra, "Tarihin Yeni Kavşağı" diyerek yeni bir şey keşfettiğini sanıyor. Oysa kendisini Engels'e benzetmeyi bir kenara bırakıp biraz tevazu gösterecek olsa 1990'lı yılların sonunda bugün keşfettiğini sandığı her şeyin yazılmış-çizilmiş olduğunu görürdü. Hoş o zaman Mücadele Birliği yazarları bu tespitleri yaparken H.Selim Açı'nın içinde bulunduğu çevre, "toplumsal duyarsızlığın nedenleri"ni ve "Galatasaray futbol takımının oyun anlayışındaki kolektif öğeleri" araştırmakla meşguldü!

Yine söylemek gerekir, H.Selim Açı'nın ve çevresi, "Tarihin Yeni Kavşağı" tespitini devrimci sonuçlar çıkarmak için yapıyor. Çıpasız kalarak sürüklendiği, "kuru yaprak misali" savrulduğu Avrupa'da "yazıkların"la ömrünü tüketmek istemediği için "sosyalizm rüyası"ni görmeye devam etmek amacıyla yapıyor. Kendisiyle yapılan bir söyleşi bolca "solda nitelik ve irtifa kaybı"ndan, "karakter bozulması"ndan dem vuran H.Selim Açı'nın, anlaşılana o ki, kendi dışında herkese çamur atmak suretiyle kendisini temize çıkarmaya çalışıyor; bunun için de "bitmedi daha" demek için kendince teorik üretimlerde bulunmaya çalışıyor. Ama gerçekten teorik üretimde bulunmak ayrı şeydir, mertek gözünüze girince gözünüzün açılması ayrı bir şey!

H.Selim Açı'nın, kapitalizmin içinde bulunduğu evreyi tanımlamak için, eskisinin artık işe yaramadığını ama yerine yenisinin de konulamamış olduğunu, bu nedenle de bir "kaos hali" yaşadığını söylüyor. İşte tarihin içinde bulunduğumuz yeni evresinde, "yeni" diye ileri sürüldüğü düşünce budur: "kaos hali"! Halbuki, varolan durumu "küresel bir çöküş", "kapitalizmin sığramalı çöküşü"ü olarak tanımlamaktan ısrarla kaçınan herkesin bir "kaos aralığı" tespitine yıllardır mal bulmuş mağribi gibi sarıldığını biliyor olmalıydı bilgiç yazarımız!

Yine de ona, hoşuna pek gitmeyecek bir şey söylemek zorundayız: Yazıp-çizdiği her şey gibi bunun da eskide kaldığını, artık dünyanın bir devrime doğru gittiğini anlaması için çok zaman da geçmeyecek. Elbette bu gidiş, öyle kendiliğinden olmayacak; bir "kendiliğinden çöküş" beklentisi içinde olanlar elbette yanılıyorlar. Ancak, olayların ihtiyaç duyduğu "rejissor"ün bütün dünyada belirmeye başladığını görmek için biraz tarih bilgisi, biraz da diyalektik gerekiyor. H.Selim Açı'nın, Amerikayı yeniden keşfedenlerin edasıyla, "kapitalizmin ağırlaşmış yeni bir kriz içinde" olduğunu kabul ediyor; ama buradan çıkardığı sonuç, bu krizden devrim için yararlanmak değil, "insanlığın ve doğanın bir barbarlık içinde yok oluş eşiğinde olması"dır. Yazısının son bölümünde söylediği "kapitalizm karşıtı eylem ve dinamiklere programatik bir perspektif kazandırma sorumluluğu" ise, bir genelleme olmaktan ve durumu kurtarmaya çalışmaktan öteye gitmiyor. Oysa hepimiz biliyoruz ki, "devrim dönemlerinde ileriye doğru atılmış bir adım onlarca programa bedeldir"(Lenin).

Bugün insanlık "bir barbarlık ve yokoluş"tan çok, bir devrime ve sosyalizme yakındır. Bütün dünya üzerinde bir devrim süreci yaşanıyor. Kapitalizm fiziki sınırlarına gelip dayandı; kapitalizmin sığramalı çöküş süreci tüm dünya üzerinde yaşanıyor. Bugün bazıları şok eden gelişmeler, "duru gökte çakan şimşek" değildir; uzunca süren tarihsel birikimle mayalandı. Şimdi kapitalist sistemin genel çizgilerinin çözümlenmesini yapmanın yanı sıra her ülkenin kendi koşullarında somut durumunu somut tahlilini yapmak ve bunlardan devrimci sonuçlar çıkarmak gerekiyor. Devrim, tüm dünyada pratik bir hal aldığına göre, devrim sorununa teorik değil pratik yaklaşmak şarttır. İş kendiliğindencilığe bırakılmak için kendi özgünlüğümüzde ortaya koyduğumuz Geçici Devrim Hükümeti programını hayata geçirebilmek doğrultusunda pratik adımlar atabilmek bugün komünistlerin öncelikli görevidir.

Leninistler, gelişen ekonomik, sosyal ve siyasal olayları bilimsel olarak gözlemlemeye ve bunlardan devrimci sonuçlar çıkarmaya, deyim yerindeyse devrime ne öğretebileceklerine yoğunlaşmaya devam edecekler. Elbette Sezar'ın hakkını başkalarına yedirtmemeye de!

Baskı ve Tehditler Sendikal Mücadelemizi Engellemez

Ataşehir Belediyesi'nde işten atılan Melike Şahin ve Alişan İşpiroğlu'nun işe dönüş mücadelesi 13 Kasım itibarıyla 36'ncı gününe girerken, Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube üyeleri belediye yönetiminin sendikal örgütlenmeye yönelik saldırılarını basın açıklaması yaparak protesto etti.

1 Nolu Şube Başkanı Ahmet Arıkan, Ataşehir Belediyesi ile imzaladıkları toplu sözleşmenin bazı maddelerinin uygulanmadığını ifade ederek, "Bunun kabul edilir tarafı yoktur. Arkadaşlarımızın maaşlarının düzenli ödenmesini ve insana yaraşır bir ortamda çalışmayı istiyorlar" dedi.

Basın açıklamasını 1 Nolu Şube Sekreteri Cem Karasu okudu; işçilerin en yaşamsal hakkı olan ücretinin zamanında ve eksiksiz olarak alabilme hakkının aylardır uygulanmadığını, ücretlerin geç ve eksik yatırıldığını, ayın 13'ü olmasına rağmen geçen ayın ücretlerinin bir kısmının hala yatırılmadığını söyledi.

Aynı zamanda özellikle dış birimlerde çalışan işçilerin çalışma şartları ve yaşam

alanlarının çok kötü durumda olduğunu aktaran Karasu, şartların düzeltilmesi ile ilgili yapmış oldukları girişimlerin de sonuçsuz kaldığını belirtti.

Sendikal hak ve özgürlükler kapsamında yaptıkları basın açıklamaları ve iş bırakma eylemlerine katılan işçilere mobbing ve baskı uygulayarak, işten atılmaya tehdit edip sindirmeye çalışıldığını söyleyen Karasu, Belediye yönetiminin bina içindeki işçileri baskı ile istifaya zorladığını, binada bulunan bazı delegelere de "siz istifa etmeyin, yakında şube olağanüstü kurula gidecek" türünden söylemlerde bulunduğunu, aktardı.

Baskı ve tehditlerin kendilerini mücade-

leden alkoyamayacağını belirten Karasu, işçilerin maaşlarının düzenli ve tam yatırılması ve çalışma şartlarının düzeltilmesi için mücadele ettiklerini ve yapılan baskıların, tehditlerin kendilerini yıldırmayacağını, mücadeleye devam edeceklerini söyledi.

İşçiler basın açıklaması sırasında sık sık "Baskılar Tutanaklar Savunmalar Bizi Yıldıramaz", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır", "İnadına Sendika İnadına DİSK", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Direne Direne Direnişten Zafere" sloganları attı.

Ataşehir Belediye yönetimine seslenen HDP Milletvekili Züleyha Gülüm de, "Siz hangi hakla 'toplulu sözleşmeye uymam kafama göre takılırım' diyorsunuz? Siz hangi hakla 'İşçinin maaşını taksit taksit ederim açlığa, yokluğa mahkum ederim' diyorsunuz? Siz hangi hakla binaya DİSK önlüğüyle girmeye çalışan sendika üyesine şiddet uygulayıp darp ediyorsunuz" dedi.

Ataşehir Belediyesi işçileri eylemi sınıf dostlarıyla attıkları sloganlarla ve çektikleri halaylarla sonlandırdı.

Biz Birlikte Güçlüyüz

İşten atılan Üsküdar Belediyesi işçileri, 19 Kasım günü saat 11.00'de belediyenin önünde toplandılar.

İlk sözü alan Ercan Yılmaz, "Biz işçiyiz; sosyal bir devlet öncelikle yurttaşına iş bulmak zorunda. Bu yaştan sonra nerede iş bulacağız. Ataşehir Belediyesi, işçilerini olağanüstü genel kurula götürüyor. İşçilere sesleniyorum: 'Neden gidiyorsunuz bu seçime. Sizi seçime götürenler kendi çıkarları için mi, sizin çıkarınız için mi götürüyor?' Son olarak diyorum ki: Ya Bir Yol bulacağız, Ya Bir Yol Açacağız!"

Ardından sözü Ercan Yılmaz'ın kızı Kerime Sultan Yılmaz aldı: "Düşündünüz mü? Ben ve iki ağabeyimin masraflarını kim ödeyecek? Düşündünüz mü hastalandığımızda hastane masraflarını kim ödeyecek? Düşünmediniz değil mi? ÇÜNKÜ UMRUNUZDA DEĞİL!" dedi.

Ardından sözü alan Eyüp, "Evdaki çocuklarımız televizyonda babasının 'ekmeğimiz yok' dediğini duyup: 'baba bizim ekmeğimiz mi yok' diye sorduğunda kendinizi o babanın yerine koyun. Biz sadaka istemiyoruz, bizim Üsküdar Belediyesi'nde 7-8 yıl emeğimiz var. Çanta taşı dediler taşıdık, mitinge git dediler gittik, çalış dediler çalıştık; partimiz belediyemiz güçlensin dedik. Ama sonuçta, olanlar ortada" dedi.

Arife Taylan da "benim oğlum da işten çıkarıldı. Düşünüm olduğu halde bırakıp gidip oy verdim. Belediye Başkanı'nı biz seçtik, bizi kovuyorlarsa, çalışmıyorsa, hak yiyorsa o koltukta oturmamalı. 20 sene AKP'ye çalıştım, ellerim kırılıyordu da vermeyeydim, çalışmayaydım. Bizi herkes görüyor kimse ses çıkarmıyor. Hakkımı helal etmiyorum haram olsun."

Ataşehir Belediyesi'nden işten atılan bir işçi konuşma yaparak mücadeleyi büyütmeye çağırısı yaptı.

40. mücadele günlerinde olan Valfsan işçileri de "Güçlerimizi birleştirmeli ve dayanışma içerisinde mücadelemizi yükseltmeliyiz" dedi.

"Direne Direne Kazanacağız", "Birleşen İşçiler Yenilmezler", "İşimizi Geri İstiyoruz", "Yaşasın İşçi Dayanışması", "İşçilerin Birliği Başkanları Yenecek" sloganlarının atıldığı eylem, bir sonraki hafta buluşma çağrısı ile sonlandırıldı.

Simo Tekstil İşçisi Haklarını İstiyor

Baş tarafı 1. sayfada

Patronla görüşmeye işçi temsilcileri ve avukatlar girdiler. Fabrikanın bütçe yetersizliğinden dolayı alacaklarının 2/3'sinin verileceğini öğrenen işçiler, tam maaşlarını almak konusunda ısrarlı olduklarını dile getirdiler. Patronun eylemi kırma çabaları gözlerden kaçmadı. İçeride toplantı devam ederken güvenlikle muhasebecilerin eksik

maaşları dağıtmaya ve işçilerden imza almaya çalışması işe yaramadı. Eylem kararlı bir şekilde devam etti.

Bir kadın işçi, "Ben yıllardır tekstilde çalışan bir işçiyim. Sebepsizce işimden atıldık. Çalıştığımız dönem içerisinde de maaşlarımızı düzenli alamazdık. Ben hakkımı istiyorum. Hakkım olmayan bir şey istemiyorum. Çocuklarımızın hakkını istiyorum. Benim maaşımın 2/3'sini vereceklerini söylüyorlar, ben üniversite de çocuk okutuyorum. Çocuğuma para yollayamıyorum. Lütfen! Hakkımız olanı alacağız" derken, işçiler hep bir ağızdan; "Biz hakkımızı istiyoruz. Biz işçiyiz, dilenci değiliz. Sonuna kadar gideceğiz. Alacağız. Hep birlikte, beraber alacağız" diyorlar.

Başka bir kadın işçi; "Biz Simo Tekstil'den haklarımızı alamıyoruz. Yaklaşık 10 senelik işçiler var aramızda ve hiçbir şekilde düzenli maaş almamız söz konusu değil. Şu an bile içeride kalan maaşlarımızın 2/3'sini vereceklerini söylüyorlar bizlere. Geri kalan parayı vermeleri ise muallakta. Kıdem tazminatlarımız olsun, senelik izinlerini kullanmayan işçilerin paraları olsun dile bile getirmiyor patron. 'Ben bunu karşılayamam, fabrikanın parası yok, gidin mahkeme yoluyla alın' diyor. Bizler mahkeme yolu ile almaya çalışsak mahkeme giderlerini nasıl karşılayalım. Mahkeme uzarsa, 2-3 yıl sonra zaten düşerse dava napaız. Patronun hiç-

bir şekilde alamıyoruz haklarımızı. Patronlar; işçileri emekçileri her zaman sömürüyor. Bize 'çalışacaksınız' diyorlar. Biz çalışıp cepçelerini doldururken yanımızdalar ama hakkımızı isteyince karşımdalar. Biz hakkımız olanı alacağız."

İçerideki işçi temsilcileri ve avukatların görüşmesi bittikten sonra toplantının aktarımı yapıldı. Ardında fabrikanın önünde

basın açıklaması gerçekleştirildi.

Okunan basın açıklamasında "Alinterimizin gasp edilmesine izin vermeyeceğiz. Bizler Zara, Bershka,

M&S, Esprit, Next, Tesco, Amazon gibi markalara çalışan Sun Tekstil'in taşeronu Simo Tekstil işçileriyiz. Bir aylık maaşımızla alamayacağımız markalara ürün dikiyorduk. Maaşlarımızı, mesailerimizi, tazminatlarımızı alamadan kapı dışarı edildik. Buna sessiz kalmayacağız. Bir araya geldik haklarımızı alana kadar mücadele edeceğiz" denildi.

Simo Tekstil işçilerinin talepleri ise şunlar:

- Ödenmeyen maaşlarının ödenmesi
- Kıdem ve ihbar tazminatlarının ödenmesi
- Senelik izinlerin ücretlerinin ödenmesi
- Fazla çalışma sürelerinin ve zorunlu fazla mesailerinin ödenmesi
- Sigorta primlerinin ödendi belgesi
- Kullanamadıkları hafta tatillerinin ücretlerinin ödenmesi

Simo Tekstil işçileri haklarını alana kadar mücadele edeceklerini ve eyleme devam kararı aldıklarını vurguladılar. 17 Kasım Pazar günü işçiler kendi aralarında toplantı kararı aldılar ve dayanışmayı büyütme herkesi davet ettiler.

İzmir'den Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

İhraçlara Karşı Eylem Sürüyor

13 Kasım günü "Haksız Hukuksuz İhraçlara Karşı" oturma eylemleri, 122. haftasında da Karşıyaka İskelesi'nde gerçekleştirildi.

"OHAL İnceleme Komisyonu Lağvedilsin KHK'lı İhraçlar İşe İade Edilsin Hukuk Ve Adalet Sağlansın" pankartının açıldığı eylemde okunan basın açıklaması, "Biat etmemizi bekleyenlere, ağacın kökünü yesinler diyerek bize yaşatılanlardan zevk alanlara, savduğumuz değerlerlen kopmayarak, örgütlü gücümüzü büyüterek bu alanlarda sizlerle birlikte haklılığımızı ve meşruluğumuzu haykırarak cevap veriyoruz" denilerek sonlandı.

"Emekçilere Saldıranlar Cezasızlıktan Güç Alıyor"

Esenyurt ilçesinde, Cihan Tekstil atölyesinden tazminatlı olarak atılan Meya Kara isimli kadın işçi, işyeri önünde 11 Kasım günü yaptığı basın açıklaması sırasında firmanın sahibi Şükrü Üner tarafından saldırıya uğramış ve kafası yarılmıştı. Konuya ilişkin, Emeğin Gücü Derneği tarafından 13 Kasım günü bir basın açıklaması düzenlendi. Basın açıklamasında konuşan ve patron tarafından şiddete uğrayan kadın işçi Meya Kara, "Bu ülkede yaşanan sorunlar sadece emekçiye yönelik değil, aynı zamanda kadına yönelik bir şiddettir. Gerek fiziksel, gerek psikolojik olarak biz toplumun her alanında maalesef bu duruma maruz kalıyoruz. Bu yüzden kadın ve emekçi örgütlenmesinin şart olduğunu düşünüyorum" dedi.

Dernek tarafından yapılan açıklamada "Cihan Tekstil, yapılan görüşmelerde, ödeme yapacağına dair tarihler vermiş ve

patron, 'Kendim derneğe gelip ödeme yapacağım' demiş, ancak hiçbir taahhüdü yerine getirmemiştir.

Firma önünde basın açıklaması yapılmasına tahammül edemeyen işçi düşmanı Cihan Tekstil sahibi ve yandaş ekibi, basın açıklaması yapan, demokratik haklarını kullanan Meya Kara ve Emeğin Gücü Derneği üyelerine organize saldırı düzenlemişlerdir" denilen açıklamada üç dernek üyesinin darp edildiği, fakat saldırıların serbest bırakıldığı aktarıldı.

Saldırıların yapıldığı ilk günden bugüne kadar dayanışma gösterenlere teşekkür eden dernek üyeleri, konunun takipçisi olacaklarını belirtti.

23 Kasım günü sosyal medyadan bir açıklama yapan Emeğin Gücü Derneği, Meya Kara'nın tüm haklarını aldığını duyurdu.

"Sokakların, Fabrikaların Sesine Kulak Verin"

Türk İş ve DİSK'e bağlı işçi sendikalarının yer aldığı İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu, "İnsanca Ücret, Vergide Adalet" şiarıyla 13 Kasım günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda basın açıklaması düzenledi. İşçiler "Adil Vergi İnsanca Ücret", "Asgari Yaşamak İstemiyoruz" sloganları ile eyleme başladı.

İlk olarak konuşan Deriteks Sendikası Avrupa Yakası Temsilcisi Veysel Ulaş Arslan, işçilerin aldıkları ücretin yoksulluk sınırının çok altında kaldığını, asgari ücretin düşük olması yetmiyormuş gibi bir de yeni vergi dilimlerinin yükseltilecek vergi yükünün yine asgari ücretlilere yüklendiğini vurguladı. Asgari ücreti belirleyenlere seslenen Arslan "Oturduğumuz koltuklardan, bindiğiniz arabalardan, milyonluk harcamalarınızdan kısım, ekonomiye siz katkı yapın. Artık asgari ücretlinin dayanabileceği, tasarruf edebileceği bir durum yoktur" dedi.

İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu olarak işçilerin insanca yaşanacak ücret, vergilerde adil bir uygulama talebini dikkate almaları için bir uyarı eylemi yaptıklarını ifade eden Arslan, sözü basın açıklamasını okuması için Sağlık İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Nedime Mutlu Yıldırım'a bıraktı.

Türkiye işçi sınıfının en büyük sözleşmesi olan asgari ücret görüşmelerinin önümüzdeki ay itibarı ile başlayacağını hatırlatan Yıldırım, asgari ücretin insanca yaşanabilecek bir seviyede olması ve asgari ücretin belirlenmesinde asıl muhatap olan asgari ücretlilerin taleplerinin dikkate alınması gerektiğini vurguladı.

Yıldırım, "Vergi sistemi yeniden düzenlenmeli ve asgari ücret bütünü ile vergi dışı bırakılmalıdır. Temel tüketim malları ile lüks tüketim malları arasında ödenen vergi aynı olmamalı özellikle ekmek, su gibi en temel ihtiyaçlar vergi dışı bırakılmalıdır. Toplanan vergiler kamu hizmetleri olarak yani elektrik, su ve yol olarak emekçilere hizmet olarak dönmelidir. Patronların ödenmeyen vergileri düzenli çıkarılan aflatla af edilmemeli ve bu yük, emekçilerin sırtına yıkılmamalıdır" dedi.

Yoksulluk sınırının 6733 TL olduğunu asgari ücretin ise açlık sınırının altında kaldığına dikkat çeken Yıldırım, "Asgari ücret insanca yaşanacak bir düzeye çıkarılmalı ve yukarıda ifade ettiğimiz gibi her türlü vergiden muaf tutulmalıdır" dedi.

İşçiler eylemi "Patronlara Köle Olmayacağız", "İnsanca Yaşayacak Ücret İstiyoruz", "Vergide Adalet İstiyoruz" sloganlarıyla sonlandırdı.

Valfsan İşçilerine Birleşik Metal İş Önünde Saldırı

Talepleri için başlatılan görüşmelerin olumsuz sonuçlanmasının ardından eylemlerini 41. günleri olan 25 Kasım'da Bostancı'daki Birleşik Metal-İş Genel Merkezi önüne taşıyan Valfsan işçileri, sendikalarının saldırısına uğradı.

Valfsan önünde 40 gündür gerçekleştirdikleri nöbet eylemine sendikaların hiçbir desteğinin olmadığını ve ziyarete dahi gelmediklerini söyleyen Valfsan işçilerine sendikacı Özkan Atar "burası direniş yeri değil" diyerek müdahale etti.

Çekim yapan muhabirlere de müdahale etmeye çalışan Özkan Atar, "Direnecekseniz gidersiniz fabrika önüne adam gibi direnirsiniz" dedi. Bir süre işçilerle tartışan Atar, işçileri sendikaya ihanet etmekle suçladı.

Tartışmaların ardından işçiler Birleşik Metal İş önünde "Valfsan işçisi direniyor" pankartı açarak, "Birleşen işçiler yenilmezler" sloganları attılar. Eylemlerinin 41. gününe kadar herhangi bir somut adım atılmadığını, bu güne kadar da sendikadan hiçbir destek göremediklerini söyleyen işçiler, "40 günden sonra Birleşik Metal-İş önüne gelmekten başkaya çaremiz kalmamıştır. Biz de direnişimizin 41'inci gününde Birleşik Metal-İş önünde direnmeye devam ediyoruz. Tüm emek kamuoyunu birleşmeye, dayanışmaya çağırıyoruz" dediler.

Açıklamadan sonra Birleşik Metal İş önünde bekleyişlerini sürdüren işçilere, Özkan Atar öncülüğünde saldırı gerçekleşti. Kalbinde iki tane stent olan Hüseyin Gören çıkan arbedede fenalaşarak yere yığıldı; durumunun iyi olduğu öğrenildi. İşçiler, gerçekleşen saldırılara rağmen sendika önünde bekleyişlerini sürdürdü.

İşçiler 22 Kasım sabahı sosyal medya üzerinden bir açıklama yaparak, sendika genel merkezinde sendika yöneticileri ve avukatları ile bir toplantı yaptıklarını duyurdu. İşçiler, taleplerinin karşılanması konusunda sendikalarına güvenlerinin tam olduğunu söyleyerek eylemlerine ara verdiklerini açıkladı.

"Nihat Demir Serbest Bırakılsın"

DİSK Dev Yapı-İş Sendikası Genel Sekreteri Nihat Demir'in tutuklanarak Silivri 5 No'lu Cezaevine gönderilmesinin ardından 20 Kasım günü İHD'de bir basın açıklaması düzenlendi.

Saat 12.00'de düzenlenen basın açıklamasına Dev Yapı-İş Sendikası'ndan Özgür Karabulut, Limter İş Genel Başkanı ve DİSK Yönetim Kurulu Üyesi Kamber Saygılı, 3. Havalimanı işçileriyle Dayanışma Platformu'ndan Füsün Çeliker ve Bahadır Altan katıldı. Birçok kurumun yanında KHK Direnişçisi Kenan Güngördü'nün de destek amaçlı katıldığı basın açıklamasında "Dev Yapı-İş Genel Sekreterimiz Nihat Demir Serbest Bırakılsın" pankartı asıldı.

Hukuksuz bir şekilde topluma saldırı yapıldığından bahsedilen giriş konuşmasında Nihat Demir'in ve onunla birlikte tutuklanan HDP Gençlik Merkezi'nden 9 kişinin yaşadıklarından bahsedildi ve bu saldırıların topluma dönük saldırılardan bağımsız değil, tamamen demokrat muhalefeti susturmaya, sindirmeye dönük bir saldırı olduğu söylendi.

Basın açıklamasına geçmeden önce, 3. Ha-

valimanı Platformundan Füsün Çeliker ve Bahadır Altan konuşmalar yaptı. Kamber Saygılı da "Sendika mücadelesi hem ekonomik hem demokratik hem de siyasal mücadeledir" dedi.

Nihat Demir'in emekçi bir Kürt ailesinden geldiğinden ve politik görüşlerinden de kaynaklı tutuklandığına değinilen açıklamada, "Bizler Dev-Yapı-İş olarak tiranlık rejiminin yarattığı bu korku iklimine ve baskı mekanizmalarına karşı asla boyun eğmeyeceğimizi defalarca söyledik. Tüm sendikaları demokratik küle örgütlerini siyasi partileri ve vicdanlı tüm yurttaşları Nihat Demir şahsında emek, barış, demokrasi mücadelesi yürüttüğü için tutuklananlar özgürleşene kadar bu tiranlık rejimine karşı saf almaya çağırıyoruz" dendi.

Emekçiler şu an Silivri 5 Nolu'da bulunan Nihat Demir'e dayanışma mektupları yazmaya davet edilerek basın açıklamasına son verildi.

Maaşlarını Alamayan İşçiler Eyleme Başladı

Gentes Şirketler Grubunun Cezayir'deki otel projesinde çalışan ve altı aydır maaşları ödenmeyen inşaat işçileri, 20 Kasım günü Cezayir Grup merkezi önünde eyleme başladı.

Gentes Şirketler Grubunun Cezayir'deki otel projesinde çalışan ve ücretleri ödenmeyen İnşaat ve Yapı İşçileri Sendikası (İYİ-SEN) üyesi işçiler, grubun genel merkezinin bulunduğu İstanbul Dünya Ticaret Merkezi önünde basın açıklaması düzenleyerek eyleme başladı.

DTO Metro durağı önünde buluşan işçiler, Gentes'in DTO'da bulunan genel merkezinin önüne sloganlarla yürüdü. Basın açıklaması okunurken işçiler de baretlerini yere vurarak tempo tuttular.

İşçilerin maaşlarını alabilmek için 8 aydır oyalandığını söyleyen İYİ-SEN'li işçiler, "Aileleri, çocukları, herkesi mağdur ediyorsunuz" diyerek "Tüm yokluklara, imkansızlıklara rağmen Kayseri'den, Bursa'dan ve başka illerden geldik. Gelmeyen onlarca arkadaşımız var. Gentes'e 'Artık yeter!' diyoruz. Hakkımızı olana alıncaya kadar mücadelemize devam. Hakkımızı alana kadar da buradayız. İnşaat işçisi köle değildir" dediler.

İzmir'de DİSK Mitingi

DİSK İzmir'de "Kıdem Tazminatı Gaspına Hayır Vergi Adaleti Şimdi" diyerek 13 Kasım günü, İzmir'de iş bıraktı ve Konak Meydanı'nda bir miting düzenledi. Mücadele Birliği Platformu ve İTK da alanda yerini aldı.

Miting esnasında İşçi Temsilcileri Konseyi "Ya Bir Yol Bulacağız Ya Bir Yol Açacağız", İşçiler En Öne Komitelere" pankartları açtı. Ve "İşçilerin örgütlenmesinin önündeki tüm yasaklar kaldırılmalı. Patron sendikacılığına ve sendikal bürokrasiye son verilmeli. İşçi sınıfından yana etkili bir mücadele yürütülmeli, işçilerin bağımsız sınıf örgütleri olan Komite ve Konseylerde örgütlenmelidir" diyerek bildiri dağıtımını yaptı.

Alana giriş sırasında Mücadele Birliği okurları ile polis arasında gerginlik yaşandı. Polisler mitinge Mücadele Birliği bayraklarını almayacaklarını, "sakıncalı ve yasaklı" olduğunu söylediler. Tüm engellemelere rağmen alana giren Mücadele Birliği okurları gazete dağıtımını yaptılar.

Arzu Çerkezoğlu'nun yaptığı konuşmanın ardından eylem sona erdi.

CELLADI ÖLDÜRMEK

Kenan Kızıl

Eskiden ara ara şöyle derdik: Yaşananları ve yaşananlardan kaynaklanan hislerimizi kelimelere dökmek çok zor. Sonra giderek ve giderek ve daha da giderek bu sözcükleri sık sık kullanır olduk. Şimdilerdeyse toplumun ezici çoğunluğunun bu sözcükleri bir günde ne sıklıkta kullandığını tahmin etmek bile zor. Anormal olanın bu kadar çok sıradanlaşması acı verici, can sıkıcı; hatta garip bir şey. İnsanlar eskiden birer birer "intihar" ediyordu, fakat artık birlikte yapıyorlar. İstanbul'da dört kardeşin kendi yaşamlarına son vermesi bunun çarpıcı örneklerinden biri oldu. Burjuva basın sahte gözyaşlarıyla çarpıtarak anlatmaya çalışsa da, olay ne bir intihardı ne sadece ekonomik nedenlerle yapılan bir şeydi. Zira tablo çok daha travmatikti ve çok geçmeden de benzer haberler yağmaya başladı. Ya da uzun süredir gizlenmeye çalıştıkları "intihar" haberleri artık gizlenemez oldu.

Kapitalizmin çözülmesi (parçalanması) insanın parçalanmasıyla iç içe gelişir. Acı ama maalesef bu bir gerçek. O yarattığı çaresizlik ve çözümsüzlük atmosferiyle, kara bulutların gökyüzünü kaplaması gibi sarar insanın içini. Yetmez korku ve baskıyı da had safhaya çıkarır. Çaresizlik psikolojisiyle, kandan bir kilitle kitler insanın kalbini, dilini ve bilincini. Yalnızlaştırarak, insanı önce çevresinden sonra da kendinden koparır. İşte tam da bu anda artar "intihar"lar ve işte tam da bu nedenle bu "intihar"ların hiç biri bireysel değil toplumsal bir olgunun parçasıdır. Bu olguya çoğu kez; "yalnızlaşan bireyin intiharı" dense de, aslında bu ilk önce sistemin işlediği bir cinayettir.

Bir sistem ekonomik-politik açıdan tükenince "bireyin yalnızlığı" da zirve noktasına çıkıyor. Ancak, kapitalizmin insanı insana yabancılaştırmasına rağmen sosyal bir canlı olan insan, bu yalnızlaşma karşısında pes edebiliyor. Brezilya'daki yağmur ormanlarında yaşayan ve hala günümüz insanıyla temas etmeyen, kabile üyelerinden biri, kabilesinden uzaklaştırılınca çok yaşayamadı ölüyor! Onu puma ya da başka bir vahşi hayvanlar öldürmüyor. Görünen o ki yalnızlık öldürüyor. İnsan bugün uzaya gitmiş olsa da, bu yönüyle mağaralarda yaşayan atalarından çok farklı değil. Toplumdan dışlandı an ölüyor.

Kimi, "çürümeye" diyor bu intiharlara, kimi "duyarsızlaşma". Sadece ekonomiye bağlayan da var, siyasal nedenlere bağlayan da. Oysa kentlerin göbeğinde yaşayan bu toplu ölümlerin esas suçlusu kapitalizmin kendisidir. Sistem kokuşmuş vebalı bir ceset gibi ölüm saçıyor ve akla gelebilecek her yolla insan öldürüyor.

Peki ne yapmalıyız, her bir ölüm acısıyla kahrolmak yetecek mi? Bununla yetinilecek mi? Hayır! Çünkü bu hiç bir işe yaramaz. Kokuşmuş o "eski solcu" tiplerin, "intihar etmeyin, mücadelemize katılın" türündeki yavan; hatta pespaye açıklamalarına mı güveneceğiz? Hayır. Bunlar ve bunların hiçbir işe yaramayan, o parlamenter mücadelelerine zerre itimadımız yok. Sıkılmış, dışlanmış yoksullaştırılmış, cenderelere alınmış emekçileri reformistlerin, kaçkınların izbe çok da aydınlık olmayan çıkmaz sokakları mı kurtaracak!

Bu haberlere üzüldük, üzülüyoruz yine de bu duygusallıktan sıyrılarak ders çıkarmayı seçiyoruz. Eğer devrim olmazsa, devrim olsun diye bu güzel insanlara ulaşılmazsa, bu çaresizlik duygusu başka insanları da etkisi altına alacak. Eğer onlara ulaşamazsak topluma sunacakları onlarca katkıyı sunmadan çok sayıda hayat sönmüş gidecek. Bunda iyi olan hiçbir şey yok.

En zor koşullarda dahi, gerçek devrimciler umudunu yitirmez. İşte umudunu yitirenlere götürülecek şey de bitmeyen bu devrim umududur. Hiçbir devrimci kolektif tek başına, halkın, emekçilerin desteğini almadan amacına ulaşamaz. Emekçileri kurtaracak olan emekçinin kendisidir. Onlara gitmek bunları anlatmak ve bunun yolunu göstermek gün geçtikçe daha da acil bir görev haline alıyor. Ama sarsılmaz bir inançla, devama bir umutla tıpkı Rus çarlığını yerin bin kat dibine gömen Bolşevikler gibi... Rusya'nın uçsuz bucaksız topraklarında, milyonlar aklıktan, yoksulluktan, hastalıktan kırılıyordu. Lenin'in partisi bir an bile umudunu yitirmeden onların mücadeleye çağırıldı ve çıplak ayaklarıyla açlık ordusunun toprakları dövdüğü an Moskova ve Petersburg sarayları çöktü. Açlık ordusu umudu öyle bir büyüttü ve kurtuluşun yoluna öyle bir sarıldı ki, iç savaşta onlarca yıllık deneyimi olan generallerle di zı çöktürdü. Sonunda sadece burjuvaziye tepemediler yepyeni bir hayatın yolunu da açtılar. Çünkü onlar çaresizlik içinde ölmeyi değil, yaşamak için mücadeleyi ve devrimi seçti. Doğru yoldan yürüdüler ve sadece kendilerini kurtarmadılar bize de yürüyecek bir yol yarattılar. Bu yolu yürümeden bu canları kurtaramayız.

Tarihin hiç bir yerinde kurbanlar cellatlarıyla yan yana yaşayamamıştır. Tarihin hiçbir yerinde celladının elini sıkıncılar hayatta kalamamıştır. Tarihin insana verdiği ders bazen çok sade ve kısadır; hayatta kalanlar cellatlarını öldürenlerdir. Kapitalizm emekçi halkların celladıdır. O halde...

DEVİRİM DÖNEMİNDE KOMÜNİST ÇALIŞMA

Özgür Güven

Türkiye kapitalizminin yapısal krizi, dünyadaki gelişmelerin etkisiyle öylesine derinleşti ve sınıflar mücadelesi öylesine keskinleşti ki, ortaya bir yoğunluk çıktı. Bu yoğunluk çok karmaşık sonuçlar yaratıyor. Geline aşamada artık siyasi iktidar kendi kendisini kurtarma derdine düştü. Burjuva muhalefetin derdi ise düzeni kurtarmak. Küçük burjuva hareket ise, uzun süredir diline doladığı “demokrasi güçlerinin” birliği söylemiyle CHP’nin kuyruğuna takıldı; dolayısıyla düzenin destekçisi, burjuva muhalefetin yancısı konumuna düştü, kendi kendisini sıkı sıkıya burjuva topluma bağlamaya başladı.

Uzun yıllara dayanan devrimci mücadelesiyle sistem karşıtı devrimci komünist hareket, küçük burjuva hareketin kendisini düzene bağlamaya başlamasıyla birlikte sesini daha geniş kitlelere duyurmaya; proletarya ve halkları derinden etkilemeye başladı. Emekçi yığınlar çeşitli gerekçelerle her yerde burjuva toplumla çatışma içinde. Toplumdaki karşıt güçler arasında süren bu çatışma, büyük ve genel bir ayaklanmaya doğru ilerliyor. Emekçi sınıfın ileri kesimleri harıl harıl buna hazırlanıyor. İşçi sınıfının komite-konsey çalışmalarına gösterdiği yoğun ilgi, proletaryanın, gelmekte olan büyük altüst oluşa, patlamalara hazırlandığının kanıtı, göstergesidir.

Tekelci sermaye ise emek sömürsünü acımasızca sürdürüyor. Ses çıkararak, itiraz edenleri de baskı ve şiddetle, faşist terörle ezme, boyun eğdirmeye çalışıyor. Ancak bugüne kadar başvurduğu devlet terörü, cebir ve şiddetle, çıplak zorun gücüyle istediği sonucu elde edemedi. Aksine, birleşik devrim daha da güçlendi, proletarya ve halklar artan oranda mücadeleye atıldı.

Bugüne kadar yaşananlar gösterdi ki, birleşik devrimin iki sonucu olabilir. Bunlardan biri, devrimin kendiliğinden bir devrim olarak yoluna devam etmesidir. Ki bu durumda proletarya ve halkların gücü, sermayenin ekonomik, politik egemenliğine son vermeye yetmez. Bu durumda bile devrim kendi sonuçlarını yaratacağıdır. İkincisi ise, devrimin sonuna kadar gitmesi zafere ulaşmasıdır. Bunun için proletarya hegemonyası belirleyici role sahiptir. Bu durumda proletarya ve halklar faşist devleti yıkacak, tek elci sermayenin bütün egemenliğine son vererek DHİ’ni kuracaktır. Böylece proletarya ve halkların gerçek kurtuluşu da başlayacaktır.

Birinci durumda güdük reformlar, ikinci durumda emeğin kurtuluşu...

Proletarya ve halkların büyük bir ciddiyetle gelişmeleri izlediği, üçüncü yolcuları, güvenilmez dostları bir kenara doğru itmeye başladığı bu dönemde, devrimci komünist parti, kendisine, Bolşevik Parti’nin 1917 Nisan Konferansı’ndan sonraki çalışma tarzını ve temposunu örnek almalı. Bolşevikler, Nisan Konferansı temelinde kitleleri kazanmak amacıyla savaş koşullarında eğitmek için müthiş bir çalışma yürüttüler. Bu seferberlik sırasında Bolşevik Parti’nin amacı, kendi devrimci görüşlerini her yerde ve her fırsatta geniş emekçi yığınları anlatmak; menşeviklerle sosyalist devrimcilerin uzlaşmacı politikalarını gösterip, bu partileri teşhir ve tecrit etmektir; aynı zamanda da Sovyetlerde çoğunluğu ele geçirmeyi amaçlıyorlardı.

Bütün bu süreçte sendikalarda ve özellikle fabrikalarda çok yoğun bir örgütlenme faaliyeti sürdürdüler. Aynı zamanda ordu içinde de etkin bir çalışma yaparak, cephe ve cephe gerisinde denizcileri örgütlemeye çalıştılar; her yerde askeri örgütler kurmaya yönelip, devrimci orduyu kurdular. Bütün bu çalışmalarını boydan boya kesen kırmızı çizgi, proletaryanın sınıf çıkarlarının inatla ve ısrarla savunulması oldu.

Bizde de önümüzdeki dönem açısından devrimci komünistlerin kırmızı çizgisi, her şeyde proletaryanın sınıf çıkarlarının savunulması, temel alınması olmalıdır. Önümüzdeki süreçte düzen güçleriyle devrim güçleri daha açık olarak karşı karşıya gelecektir. Bu yeni dönem devrim dönemi, nihai çatışmalar dönemi olacaktır. Proletarya ve halkların devrimci eylemleri ve bu eylemlerin politik iktidarı el geçirmeye odaklanması durumunda proletarya ve halkların iktidarı ele geçirmeleri olanaklıdır. Burada Leninistlerin en başta gelen görevi; proletaryanın ileri kesimleri başta olmak üzere, işçi ve emekçileri iktidar odaklı devrimci mücadele anlayışıyla donatmaktır.

Bu görevlerin altından kalkabilecek, proletarya ve halklara kendi iktidarlarını kurmalarında önderlik edebilecek; devrim döneminin bütün karmaşası içinde yolunu şaşırmadan onları zafere taşıyabilecek; bu zorlu yolda karşısına çıkabilecek her türlü engeli aşabilecek kadar deneyimli, donanımlı, çelik kadar sağlam ve çelik kadar esnek bir parti olmalıdır, proletaryanın devrimci komünist partisi. Bu topraklarda bu tanıma uyan ve bu görevlerin altından kalkabilecek bir tek parti var. Siyasal mücadelelerde denenmiş, ideolojik-politik hattında net; legal ve illegal mücadelede deneyimli, açık çalışmadan yer altı çalışmasına, barışçıl mücadeleden diğer mücadele yöntemlerine dek pek çok alanda deneyim ve birikim sahibi olan bir devrimci komünist partidir bu parti. Ve bu partinin sahip olduğu güçlü marksist leninist yöneme ve teorik birikime dayanarak geliştirdiği devrimci görüşleri, politikaları pek çok kez pratiğin sınavından geçmiş; doğruluğu tekrar tekrar kanıtlanmıştır.

Ancak bir komünist parti ne kadar doğru görüşlere sahip olursa olsun, işçi sınıfı içinde yaygın ilişkilere sahip değilse, bu ilişkileri sürekli olarak geliştirip güçlendirerek yeni yeni alanlara taşıyamazsa, işçi sınıfına önderlik etmek bir yana, nefes almakta bile zorlanır. Bu dönemde devrimci komünist parti ne yapıp etmeli, proletarya ve halk kitleleri içinde daha geniş kesimlere ulaşmalı, yeni yeni ilişkiler kurup geliştirmeli, işçi sınıfı içinde kök salıp güçlenmeli, öncüsü olduğu sınıfın güvenini ve desteğini kazanmalıdır.

Teslim Töre Hayatını Kaybetti

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketiyle işçi sınıfı hareketine bir dönem damga vurmuş, belli bir tarih kesitinde her iki ülkede devrimci etkiye bulunmuş olan Teslim Töre, 24 Kasım 2019 tarihinde, tedavi görmekte olduğu İsviçre’nin Bern Kantonu Bern Beau-Site hastanesinde hayatını kaybetti.

Günü, zamanı geldiğinde tarihin, tarihte iz bırakmış herkesi yerli yerine oturtacağından şüphe yok. Ancak şimdiden söylenecekler var ve şimdi söylenmesi gerekeni tarihi bırakmak doğru olmaz.

Söylenmesi gereken sözlerin başında Teslim Töre’nin, yaşamının belli bir döneminde, işte böyle iz bırakmış ad sayıdaki kişilerden biri olduğudur.

60’lı yıllarda TİP içinde geçirdiği dönem değil, 1970 Devrimci Hareketi içinde, Denizlerle, Sinanlarla birlikte hareket ettiği ve etkin bir rol oynadığı yıllar, Teslim Töre’ye tarihte iz bırakmanın yolunu açtı. Denizlerin, Hüseyinlerin, Yusuf’ların, Sinanların başını çektiği devrimci hareket Teslim Töre’yi öne çıkardı; Teslim Töre de kendisini öne çıkararak devrimci hareket üzerinde, belli bir dönem, ideolojik, politik ve örgütsel etkiye bulundu.

Bu etkilerin başında, Denizlerin idamından, Sinanların katledilmesinden sonra dağılma noktasına gelen THKO’yu bir grup yoldaşıyla birlikte yeniden toparlamak geliyor. Teslim Töre, Denizlerin idamından sonra, Suriye’deki Filistin kamplarında bir grup yoldaşıyla bir araya gelerek THKO’yu yeniden oluşturdu ve Türkiye’de devrimci çalışmaları yeniden başlattılar.

Teslim Töre ve yoldaşları, zindanda Maocuğun etkisi altında kalan ve 1974 affıyla dışarı çıkan bir kısım THKO militanının devrimci hareket içinde Maocu düşüncüyü yaymalarını, yoğun bir ideolojik mücadeleyle, önemli ölçüde engellediler.

THKO içindeki bu ideolojik ayrışma, Teslim Töre ve yoldaşlarının THKO/MB (Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu/Mücadele Birlik)’yi kurtmaya yöneltti. Bu ilk ciddi ayrışma, aynı zamanda henüz Filistin Kamplarında iken filizlenmeye başlayan düşüncelerin de yolunu açtı. Bu düşüncelerin başında, THKO’nun mücadele ve örgütlenme anlayışını geliştirilerek anlaşılması gerektiği geliyor. Teslim

Töre ve yoldaşları, henüz daha o dönemde, komünist örgütlenmenin işçi sınıfını temel alması, ona dayanması ve bunun illegal temele dayalı ve silahlı halk ayaklanması temel alan bir Komünist Parti biçiminde olması üzerinde tartışıyorlardı. THKO/MB döneminde bu düşünce geliştirildi ve Partileşmeyi birinci hedef olarak önlerine koydular.

Leninist Parti’ye ön gelen TKEP’in 1980 Nisan ayındaki kuruluşuna böyle gelindi.

Ancak, Teslim Töre ve yoldaşları Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinde örgütsel alanda böyle bir yol açar ve geçmiş böyle aşarken ideolojik ve politik alanda da, devrimci Marksist düşünceleri geliştiren bir yola girmişlerdi.

Bunların başında, daha sonra Leninist Parti tarafından geliştirilen, anti-kapitalist demokratik devrim anlayışı geliyor. Türkiye ve Kürdistan’da devrimin anti-kapitalist içerikte iki aşamalı ve tek bir süreçten ibaret olacağı düşüncesi bu topraklarda ilk defa Teslim Töre ve yoldaşları tarafından 1975-1976 yıllarında ortaya atıldı.

Teslim Töre ve yoldaşları, aynı dönemde ulusal sorunda, tüm devrimci politik çevrelerin görüşüne bakıp oradan hareketle Kürdistan’a “sömürge” dedikleri; “sömürge” tezini kabul etmeyenlerin de hiç bir şey söylemedikleri bir dönemde, soruna ilişkin kapsamlı araştırma ve incelemelerden sonra Kürdistan’ın “sömürge” değil, ilhak edilmiş bir ülke, Kürt ulusunun da ezilen bir ulus olduğu tezini ortaya attılar ve bu tezi geliştirdiler. Daha sonra Leninist Parti bu tezi son mantığa vardırarak biçimde geliştirdi. Bu devrimci düşüncenin doğal sonucu, Türkiye ve Kürdistan Devrimi’nin birleşik bir karakterde olacağı ve iki ülkenin proletaryasının birleşik bir komünist parti içinde örgütlenmesi gerektiğidir.

İlk defa Teslim Töre ve yoldaşları tarafından ortaya atılan, daha sonra Leninist Parti tarafından geliştirilen bu devrimci düşüncenin önem ve somut etkisini göstermek için şuna işaret etmek yeter: “Sömürge Kürdistan” tezinin doğal ve kaçınılmaz sonucu olan, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının her alanda ayrı örgütlenmesi ve ayrı devrim süreci geliştirilmesi pratikte artık kimse tarafından savunulmaz hale gelmişken birleşik devrim düşüncesi şimdi “sömürge Kürdis-

tan” tezinin en hararetle savunucuları tarafından dahi savunuluyor. Bu örnek, tek başına, Teslim Töre ve bir kısım yoldaşının, 80’li yılların sonlarına doğru devrimci düşüncelerinde derin bir kırılma yaşamadan önce, 70’li yıllarda nasıl derin bir marksist devrimci öngörüye sahip olduklarını göstermeye yetiyor. Leninist Parti’nin devrimci tarihini bu parçası, günümüzde tüm devrimci hareketler üzerinde etkilidir. Bugün Leninist Parti tarafından savunulup geliştirilen, Teslim Töre ve yoldaşlarının birleşik devrim düşüncesi ve bu düşüncenin dayandığı “İlhak edilmiş Kürdistan, Ezilen Ulus” tezi tartışmasız bir zafer kazanmıştır.

Faşizm ve faşizme karşı mücadele konusunda Teslim Töre ve yoldaşlarının 70’li yılların ortalarında geliştirdikleri düşünce ve anlayış, Türkiye ve Kürdistan devrimci komünist hareketine yapılmış bir başka katkı oldu. Söz konusu dönemde, Mahir Çayan’ın geliştirdiği “sürekli faşizm” anlayışı ile sosyal reformistlerin “tırmanan faşizm” anlayışı dışında bir ideolojik açılım yoktu. Bu tıkanıklık, Teslim Töre ve yoldaşlarının geliştirdiği “Devletin faşistleştirildiği, tekelci sermayenin siyasi gericiilik temelinde mevcut faşist devletle, koşullara bağlı olarak farklı hükümet ve yönetim biçimlerine başvurabileceği; faşizmi yıkmanın tekeli egemenliği de hedef alan bir devrim sorunu olduğu, proletarya ve emekçi sınıfların burjuva demokrasisi için mücadele etmeyecekleri vb.” tezi ile aşıldı ve bu Leninist düşünce bu gün sınıf mücadelesinin her adımında doğrulanmaktadır.

Devrimci komünist enternasyonalist anlayışı geliştirirken, Denizlerden sonra, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketine Filistin yönünü gösteren ve Suriye’deki Filistin kamplarına gidişin kapılarını açanın Teslim Töre ve yoldaşları olduğu bir gerçektir. Burada, devrimci harekete yapılan katkı, silahlı eğitim olanaklarından ibaret değil. Ondan çok daha önemlisi, devrimci enternasyonalist anlayışın geliştirilmesi ve her iki ülkenin devrimci hareketine egemen kılınmasıdır. Bu yolu ilkin

Denizler açtılar; Teslim Töre ve yoldaşları bunu bir anlayış ve devrimci komünist mücadelenin bir olanağı haline getirdiler.

Bu anlayış, dün Teğmen Ali-lerin, Mustafa Çetinerlerin, İmam Ateşlerin Filistinli yoldaşlarıyla omuz omuza İsrail siyonizmine karşı savaşırken toprağa düşmeleriyle; bugün Kenan Aktaş ve Emre Bora yoldaşların Rojava toprakları için faşist Türk devletine karşı Kürdistanlı yoldaşlarıyla omuz omuza çarpışırken toprağa düşmeleriyle ete kemiğe bürünmüştür.

Teslim Töre ve yoldaşlarının 70’li yıllar boyunca yaptıkları bu ve daha pek çok ideolojik-politik açılım, Leninist Parti’nin önceli ve tarihinin önemli bir parçasını oluşturan TKEP’te devrimci, komünist bir program olarak somutlaştı. Teslim Töre ve yoldaşlarının temelini attığı bu devrimci komünist program, Leninist Parti tarafından Marksist-Leninist içeriği zenginleştirilip geliştirilerek, koşullarımız içinde, olabilecek en mükemmel hale getirilmiştir.

Teslim Töre ve yoldaşlarının temelini attığı; Leninist Parti’nin zenginleştirdiği bu program, bu gün devrimci proletaryanın göndere çekilmiş bayrağıdır.

70’li yılların başında, devrimci koşullara dayanan devrimci hareket, Teslim Töre’ye tarihte iz bırakma şansını bahşetti. Teslim Töre, tarihe ve proletaryaya olan borcunu söz konusu yıllarda devrimci komünist hareketle ideolojik-politik ve örgütsel açılımlarla yol açıp katkı yaparak ödedi.

Onun ve yoldaşlarının 80’li yılların sonlarına kadar ilmek ilmek ördükleri devrimci miras şimdi Leninist Parti’nin mücadelesinde yaşıyor ve sonsuza kadar yaşayacak!

Yeniden Doğal Yaşam İçin

Bu yazımızın konusu pestisit zehirler ve alternatifleri olsun istedik. İlk olarak pestisitlerle başlayalım:

Pestisit, ekilmiş olan ürünün böceklerle yenmesini engellemek, yabancı otlardan arındırmak adına kullanılan kimyasal maddelerden oluşan bir karışımdır. Bu karışımlar böcekler ve haşereler için insektisit türü olduğu kadar, yabancı ot için herbisit ve yumuşakçalar için de mollusit uygulanır. Ama örneğin insektisit sadece bitkiyi tüketen zararlı haşereleri zehirlemez bal arılarına da zarar verir. Üretim, amacının, daha doğrusu pazarlanma hedefinin dışına çıkar ve yararlı bakteri ve bitkileri de zehirlediği için zamanla toprağı kimyasala boğar, kurutur. Bunlar olurken elbette ki insan sağlığına da zarar verir. Sebepi ise denetimsiz şekilde yoğun bir ilaçlama yapılmasıdır. Bu hem üretici insanda hem de tüketici olanda ciddi etkiler bırakır. Örneğin tarım işçilerinin pestisit kullanımı sonucu genel şikayetleri karaciğer, böbrek ve kaslarda bozulmalar olmasıdır.

Tezlik toprak sağlığına değinecek olursak gıda olarak adlandırdığımız ama zehirli kimyasallarla artık gıda olmaktan çıkan bu ürünlerin üzerindeki kimyasallar aracılığı ile toprak canlıları ölür, toprak havalandırılmadığı için toprak kurur. Bio-çeşitlilik azalır...

O halde neden bu kadar pestisit kullanılıyor dersiniz kapitalist toplumda en temel ihtiyacı-

mız gıda bile gıda olmaktan çıkar ve pazara sunulan bir mal halini alır. Bu nedenle en yüksek karla ürününü elden çıkarma gayretindeki üretici ürün kaybını sifra indirmek için kimyasal kullanmaktan hiç çekinmez.

Gittikçe daralan tarım alanları -ki bu aynı zamanda zehirlenip zamanla kuruyup çöleşen alanlar demek oluyor- ve artan nüfusa yeterli gıda üretimi tartışmaları sonucu betonlara dönen şehirlerde alternatif tarım olarak dikey tarım modeli uygulanmaya başlandı.

Dikey tarım uygulamasına biraz yakından bakalım:

Dikey tarım, büyük ölçekli gübreleme, çapalama ya da ilaçlama gibi işlemlere ihtiyaç duymadan basit ekipmanlarla gerçekleştirilen tarım modelidir. Dikey tarım topraksız bir üretim biçimidir ve apertifler içine yerleştirilen torf-perlit karışımları yaklaşık 4 sene sürekli olarak kullanılabilir. Toprağın işlenmesi, sürülmesi gibi bir bakım istemediği ve ürünlerin taşınması gibi maliyetlerinin olmadığı bir üretim biçimidir. Bireysel yapılabileceği gibi, bir bölge ve mahallenin kendi ürünlerini yetiştirebileceği bir yöntemdir. Geniş alanlar ve yüksek su tüketimi istemediği için hem alan hem su konusunda tasarruf sağlar.

Zirai ilaç kullanılmayacağı için üreticiler, doğal ve sağlıklı ürün almadığını iddia ediyorlar. Henüz yeni bir kavram ve deney. Daha kapsamlı

araştırmaların yapılması gereken bir alan. Şehirlerin trafikten, çarpık kentleşmeden uzaklaştırıldığı arazilerin üretim değil buluşma merkezleri haline getirildiği bir manzara gözümüzde canlanıyor. Sosyalizmde belli bazı gıda ürünlerinde uygulanabilecek bir model olduğunu düşünüyoruz. Karşı olduğumuz temel nokta: bu üretim biçiminin toprakların zehirlenmesi sonucu bir alternatif olarak düşünülmesidir.

Toprağın, havanın ve suyun zehirlenmesi, insan sağlığını bozacak gıdalar üretilmesi kapitalist bir üretim modeli benimsenmesinin sonucudur. Bu nedenle sağlıklı bir yaşamın anahtarı sağlıklı gıdalara ulaşmak ve bunun en sade yollarını aramak toplumu ileriye taşır. Eklennesi gereken nokta şudur ki: tüm topluma yetebilecek bir üretim modeli ve gıda bölüşümü ancak kapitalist üretim ilişkilerinin yıkılması ve daha ileri bir üretim ve bölüşüm sistemi olan sosyalizm ile mümkündür. Sosyalizme geçmeden bulunmuş olan her olumlu gelişme belli bir bölgede belli insan toplulukları içinde seçkin kişilerle sınırlı kalır.

Bir gün çocuklarımız yeniden doğal ortamlarda yaşayacak. Teknolojiden yalıtılmamış, eğitim ve sağlığa ve kültürel tüm olanaklara eşit şekilde ulaşabildikleri yaşam alanlarında doğaya, topluma ve kendisine yabancılaşmadan yetişecekler. Yakın yahut uzak bir anı olarak bizleri anacak ve onlara armağan ettiğimiz sosyalist bir yaşamı zenginleştirilecekler. Dünyanın her yerinde yükselen “açlık ayaklanmaları” ateşi içerisinden bize bakan yeni dünyayı görüyor ve haykırıyoruz: Yaşam Bizden Yana!

LÜBNAN: DİRENİŞ VE İÇ POLİTİK VE SOSYAL DEĞİŞİMLER MESELESİ

ÇEVİRİ

4 Kasım: Son iki haftadır Lübnan'daki halk patlaması, direniş dahil tüm siyasi aktörleri zor bir ikileme soktu. Bu patlamaya yol açan derin ve yapısal nedenlerin başında Lübnan'da iç savaşın bitiminden bu yana egemen gruplar tarafından uygulanan neo-liberal politikaların geldiğini, "halkın talepleri"ni bugün bazılarının utanmazca desteklediğini ve direnişin sorumluluk taşımadığını anımsamakta fayda var. Halk patlaması, ya da bazıların söylemeyi sevdiği gibi hareketi, geniş kitleleri ve farklı, bazen çelişkin çıkarlara ve istemlere sahip çeşitli toplumsal güçleri içerdiğine göre, onun beklenen arka planı ve geleceği hakkında bir çok düşüncenin olması doğaldır. Bu görüşler, yolsuzluğun ve ulusal refahın sistematik olarak yağmalanmasının, ülkeyi finansal ve ekonomik çöküşün eşliğine getiren en önemli faktörler arasında olduğu konusunda hemfikirlerdir, ancak yolsuzluğun ve yağmalamanın artmasına izin veren temel aktörlerin ve politikaların tanımlanmasında ve bugünkü durumu yaratan dış faktörlerin oynadığı rol konusunda ayrışıyorlar. Bazı "yeni devrimciler", direniş eksenini ABD-İsrail-Suudi ittifakı arasında bölgede şiddetlenen çelişkiyi ve bu çelişkinin Lübnan'daki direnişin çok yönlü hedeflenmesi ile sosyal hareketliliği içeren Lübnan'daki gelişmeleri yöneten genel yapının bir parçası olmasına dikkat etme gerekliliğini hatırlayarak

"parlak fikirleri"ni açıklama konusunda aceleci davranıyorlar. Gerçeklik tektir ve bir diğeri olmadan tek boyuta indirgenemez. Fakat gerçeğin birliği gerçeği, direniş ve ulusal soruna ve dış düşmanla olan ana çelişkiye, bu odağın içerdiği muazzam yükümlülüklerle ve ekonomik ve sosyal meseleyi onların gündemine taşıyan halk patlamasına yoğunlaşan asıl müttefikleri için de doğrudur.

Ulusal kurtuluş hareketlerinin çoğu, ulusal bağımsızlığın kazanılmasını, halk çoğunluğunun yararına olan siyasi, ekonomik ve sosyal değişim ile ilişkilendirmiştir. Lübnan'da işgale direniş ile iç politik değişikliğin yakınlaşmasını engelleyen ve direniş ile Lübnan bağnaz kota sisteminin direkleri arasında bir uzlaşmaya neden olan tarihi ve siyasal, sosyal ve jeopolitik koşulları hatırlatmaya gerek yok. Hiç şüphe yok ki, Başbakan Refik Hariri suikastı ve hemen ardından Suriye'nin geri çekilmesi, iç ilişkilerde daha fazla, fakat uzlaşma mantığına dayalı bir direniş yol açtı. Bu mantık, İsrail için caydırıcı bir güç ve ona karşı koyabilmek için direniş kabiliyeti olarak eskinin rolü için politik bir şemsiyeyi güvence altına

alma karşılığında ülkedeki yönetici gruplar tarafından kabul edilen bazı itirazlarla, direnişin ekonomik ve sosyal gruplar tarafından kabul edil-

me - s i n e dayanıyordu. Bölgedeki direniş ve onun eksenini tarafından askeri ve füze kabiliyetlerini geliştirme süreci, şimdi onunla ABD-İsrail-Suudi ittifakı arasındaki çatışmanın özü durumunda. Bu karşı karşıya gelişin sonucunun, Lübnan halkı da dahil olmak üzere, bölge halklarının kaderini ve geleceğini belirleyeceğini söylemek abartı olmaz; çünkü direniş cephesinin askeri ve füze kabiliyetlerini

geliştirmeye devam etmedeki başarısı, ve sonuçta güç dengesinin İsrail'in dezavantajına kayması, bölge ülkelerinin bağımsızlığına ve geçen onlarca yılda kendi yetenekleri ve uyanışlarını kontrol etmelerine ana engel olan dış faktörün rolünü azaltma yeteneğini artıracaktır. Kanal 13 muhabiri Barak Rafid'e göre, İsrail, Lübnan'daki mevcut durumdan yararlanmaya çalışıyor ve ABD ve diğer Batı ülkelerinden, Hizbullah'ın kurduğu iddia edilen hassas füze fabrikalarını imha etmemesi durumunda Lübnan hükümetine yapılan yardımları durdurmalarını istiyor.

Ancak bu kader halini almış çatışma, Lübnan devleti dahil olmak üzere, Katar ülkelerinin bölgeye girişi, onları "domine eden gruplar" da dahil olmak üzere iç ve dış faktörlerin birleşimi nedeniyle varoluşsal krizin ilerleyen bir aşamasında gerçekleşiyor. Lübnan'daki halk patlaması, nüfusun geniş kesimlerinin bu varoluşsal krize ve onun dehşetengiz etkilerine duyarlılığından kaynaklanıyor. Bu patlama, direnişin üç yıl önce hazırlanmasına katkıda bulunduğu yerleşimin temellerini sarstı ve hükümetin istifasına sebep oldu. Direniş, kendisini göz korkutucu bir zorlukla

karşı karşıya buluyor: halk hareketinin temel taleplerinin kabul edilmesinde uzlaşmayı sağlamak ve ülkede bir hükümet kurulmasına yol açan yeni bir anlaşmanın oluşumuna katılmak. Stratejik rolünü oynamaya devam etme kabiliyeti, büyük ölçüde uzlaşmadaki başarısına bağlıdır. Ancak harekete katılan ulusal siyasi güçler ve halk kesimleri de bu görevde direnişin başarısıyla ilgileniyorlar. Bugün adı geçen güçler ve kesimler, iç güçler dengesi ve bölgesel durum nedeniyle Lübnan'daki radikal politik ve sosyo-ekonomik değişimi etkileme kapasitesine sahip değil. Ancak sokakta basınç yapan hareket ve devlet kurumları içinde halkın taleplerini karşılamaya yönelik direniş ile birlikte, bir ittifak biçimi ve onunla direniş arasında bir işbölümü, baskın grupların en kazançlı çıkmasını sağlayabilir. Direniş ve hareketin çıkarları, bir yandan halkın taleplerini zorlamak ve diğer yandan Lübnan'ın savunma silahları korumak için geniş bir ulusal cephenin kurulmasını gerektiriyor.

Çeviri Kolektifi

Not: Al-Akhar yazarı Velid Şerara'nın Redstaroverdonbass sitesinde 4 Kasım tarihinde yayınlanan, Greg Butterfield tarafından İngilizceye çevrilmiş olan yazısından çevrilmiştir.

Yayın politikamıza dair görüşlerimizi yansıtmasa da, Lübnan üzerine genel fikir oluşturması için yayınıyoruz.

Yaşamak İstiyoruz!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma günü öncesinde Emekçi Kadınlar olarak Yaşamak İstiyoruz panel ve söyleşimiz Ayışığı Ekin Sanat Derneğinde yapıldı. EKA'dan Delal Erol'un moderasyonunda Av. Seher Dursun ve Emekçi Kadınlar'dan Fatma Yıldırım'ın katılımıyla gerçekleşti.

Söyleşiye 25 Kasım'ın nedeni ve niçini üzerine sembol olan Mirabal Kardeşler'i anarak başladı moderatör kadın arkadaşımız. Minerva Mirabal'ın Dominik Cumhuriyeti diktatörü Trujillo'nun tacizine karşı boyun eğmemesiyle başlayan mücadelesinin artık bütün bir aileyi ve hatta Tüm Dominik'i kapsayan Clandestino hareketine dönüşmesini aktardı. Üç kız kardeşin tutsak düşmesi, işkencelere maruz kalması onların umutlarını kırmamış, mücadele etmekten geri bırakmamıştı. Kelebekler adıyla anılan Mirabal Kardeşler'in mücadelesi tüm Latin Amerika'ya umut verdi. Dominik'i kuşatan Clandestino, Trujillo diktatörlüğünü sarsacak güçteydi. Ve diktatörlük; 25 Kasım 1960 günü tarihinde bir kara leke barındıracak bir katliamla mücadelenin önünü kesmeyi hedefliyordu. Mirabal Kardeşler, eşlerinin görüşünden gelirken sivil ekiplerce tecavüz edilerek ve işkence ile katledildiler.

1981 yılında ise 25 Kasım; Mirabal kardeşler anısına Latin Amerika Kadın Konferansında Kadına Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü ilan edildi.

Bir diğer panelistimiz Avukat Seher Dursun ise şiddetin türlerine ve hukuki yansımalarına değindi. Birçok ülkeden rakamlar vererek başladı konuşmasına.

Almanya'da yılda 20 bin kadının şiddet gördüğünü, ADB'de de 4 milyon kadının, Hindistan'da her gün 5 kadının çeyiz kavgasında öldürüldüğü, Türkiye'de her gün 5 kadının öldürüldüğü bilgilerini verdi. Artık günümüzde kadınların neredeyse kazanım için değil, yaşamak için mücadele vermesi gerektiğini vurguladı. Geçmişteki çarpıcı N.Ç. davası, Şule Çet

ve Rabia Naz'ın davasına da değindi. İstanbul Sözleşmesinde şiddetin tanımının detaylı yapıldığını, kadını koruyacak bir sözleşme olduğunu, ancak uygulanmadığını ve hatta Türkiye'de ailenin bütünlüğünü bozduğu iddiasıyla mevcut iktidar tarafından iptalinin gündeme getirildiğini belirtti.

Kadınların şiddet gördüğünde karakola giderek şikayet ve darp raporu alması için polise ısrarcı olması gerektiğini anlatarak, ihtiyacı varsa sığınma evi, sığınma evi yoksa polis ya da öğretmenevine sığınabilmesi; hatta eşinin silahı ve ölüm tehdidi varsa kimlik değiştirmesinin bile yasalar tarafından kadına verilmiş hak olduğunu söyledi. Şiddet gören kadınların avukat eşliğinde gitmeleri ya da haklarını bilecek ısrarcı olmaları gerektiği; aksi takdirde şiddet aile içi gören kadınlar, polis ve hakimlerce katil eşlerine geri gönderiliyor; bu durumda da kadın cinayetlerine bir rakam daha eklenmiş oluyor.

"Tabii yasalar sadece var, ama uygulanmıyor. Bu yasaların çıkarılması, kabul edilmesi bile kadınların uzun yıllar süren mücadelesi ile gerçekleşiyor. En basit haklar için bile mücadele yürütmek zorun-

dayız. Dayanışma ve birlik içinde olmamız gerekir" dedi.

Fatma Yıldırım da toplumsal mücadelede, savaş ve göçte kadının uğradığı şiddetle bahsetti. 2018 yılında 440 kadının öldürüldüğünü, 317 kadının cinsel şiddet gördüğünü, 1217 çocuğun istismara yani taciz veya tecavüze uğradığını ifade etti. Savaşta küçük çocukların ve kadınların ganimet görülüp tecavüze uğradıklarını,

mesi gerektiğini vurguladı.

Kadınların şiddet örneklerinin anlatımıyla ve soru cevap şeklinde devam etti panel. Bir kadın arkadaşımız 15 yıllık evliliği içinde sürekli fiziki şiddet gördüğünü, son yıllarda taktik değiştirmesiyle psikolojik şiddet görmeye başladığını anlattı. Bu konuda EKA'yla neler yapabileceğini konuştu.

Başka bir kadın arkadaşımız 19 yıl önce şiddetle geçen 5 yıllık evliliğini nasıl bitirdiğini, üretime katılarak nasıl aştığını, mücadele ederek nasıl özgürleştiğini aktardı.

Kadınların birlikte mücadele etmekten, örgütlenmekten başka, özgürlükleri için, yaşamak için mücadele etmekten, bedellerini göze alarak kendi mücadelelerini vermekten başka şanlarının olmadığı vurgusu yapılarak etkinlik bitirildi.

Kadın dostlarımızın paylaşımlarıyla söyleşimiz güçlendi. Herkes kendi üzerine düşen şeyleri alarak ayrıldı. Mücadele kelimesinin altını somut şeylerle

göç ettiklerinde sığındıkları kamplarda fuhuşa zorlandıklarını, Ezidi kadınların köleleştirilip Arap şeyhlerine satıldıklarını aktardı. Şiddetin sadece erkek şiddeti olmadığını, toplumsal mücadele içinde kadınların devlet tarafından da gözaltında işkence gördüğünü, taciz-tecavüz, kaba dayatma olduğunu ve şiddetin bu boyutunun yadsınmaması gerektiğini ifade etti. 90'larda ve daha yakın geçmişte kadın gerillaların ölmüş bedenlerine tecavüz edildiğini, panzere takıldığını, hatta son yıllarda yine insanların çıplak bir şekilde teşhir edildiğini ve devletin şiddetinin de gözler önüne seril-

doldurmaktan, korkmadan kendi yaşamamıza sahip çıkarak, mücadeleye, özgürleşmek için dört elle sarılmaktan başka çaremiz yok.

Yine Siyanür Yine İntihar

Ekonomik sıkıntılardan ve bunalımlardan kaynaklı toplu intiharlar gözle görülür şekilde artıp gündeme gelmeye başladı. Bu sabah bir haber de İstanbul Bakırköy'den geldi.

Bakırköy'de bir apartman dairesinde biri çocuk 3 kişinin cansız bedeni bulundu, dairedeki kokudan, olayın "siyanürle intihar" olduğu sonucuna ula-

şıldı. Apartman sakinleri, dairenin kapısının açık olduğunu ve kadının cansız bedeninin kapının önünde bulunduğunu söylüyorlar.

Olay yerine gelen belediye başkanı ve kaymakamlık yetkilileri dairede siyanür bulunduğunu doğrularken, yaşananları da şu şekilde aktarıyor: Kuyumculuk yapan Bahattin Delen, aşırı borçlanma

nedeniyle siyanürle intihar ediyor. 6 yaşındaki oğlu Ali ve eşi Zübeyde Delen de siyanürün kokusundan etkilenecek zehirlendi. Zübeyde Delen kapıyı açarak dışarı çıkmaya çalışsa da hayatını kaybetti. İnceleme yapan AFAD ekipleri evde siyanüre rastladı, bina karantinaya alındı. Ancak kesin bilgi otopsi sonrasında öğrenilebilecek.

Haber duyar duymaz Fatih ve Antalya'da yaşanan toplu intiharlarla kıyasladık hepimiz ister istemez. Ekonomik krizlerin, işsizliğin, borçların, geçim sıkıntısının yarattığı bunalım nedeniyle

uzun süredir ve azımsanamayacak oranda intiharlar yaşanıyor. Ancak bu son üç olayın ortak noktası artık insanların ailece yaşamdan ayrılması... Geride bıraktıkları-bırakacaklarını daha büyük sorunlarla yüzleşmesine izin vermemek...

Yaşanan bu vahşetler duyulduğunda ilk sorgulanan, "siyanüre ulaşmak bu kadar kolay mı?" oldu ve varılan sonuç da "madem öyle siyanürü yasaklansın"... Bunun kadın cinayetlerini, katliamları önlemek için "bireysel silahlanmaya son" çağrılarında farklı olmadığı bir gerçek.

En açık ve kesin olan şey bu intiharların sebebinin ekonomik kriz olduğu. Siyanür intiharları, KHK ile ihraç edilenlerin, atanamayanların, işten atılanların intiharları... Hiçbirisi birbirinden bağımsız değil. Ve bataklık kurutulmadan sivrisineklerden kurtulamayacağımız da çok açık. Ekonomik krizler bitmeden, yoksulluk, işsizlik ortadan kaldırılmadan intiharlar ve toplumsal sorunlar bitmeyecek.

Değdiğimiz gibi: "Kendinizi Değil Kapitalizmi Öldürün"

Bir Mücadele Birliği Okuru

YÜZ, YİRMİ, YÜZ YİRMİ, HAYAT?

Bu yazıyı yazmaya yaşım gereği haddim var mı ya da bu hakkım zaten doğuştan mı geliyor henüz bilmiyorum. Eğer üzerinde çok kalırsam da hata yapacakmışım hissine kapılıyorum. Ne yapayım, 120 yaşına kadar yaşamayı hiç düşünmedim ki ben! Tek istedikleri elden ayaktan düşmeden ölmek olan insanlar tanıdım hep, bu sözlerini söylediklerinde de henüz 60'lı yaşlarını yaşıyorlardı oysa. Uzun yaşarsa elden ayaktan düşecek, bakıma muhtaç olacak. Çünkü aynı anda hem uzun yaşamak, hem de sağlıklı olmak mümkün değil diye düşünmeme sebep oldu onların bu temennileri.

Küba'da tanık olduklarım ise durumu tamamen değiştirdi. Satır aralarında gizlenmesine müsaade etmeden bu yazıyı okuyacak yaş benden büyük herkesten şimdiden özür dilerim; belki henüz o olgunlukta olmadığım için yanlış ya da eksik yorumlayabilirim yaşamı. Küba'da tanık olduklarım diyorudum en son; her şeyi değiştirdi. Yaşamı farklı algılayan başka 60'lı yaşlarında insanlar vardı orda. Küba Eğitim Bakanlığı'nın en güzel çalışmalarından biri olan altmış yaş ve üzeri üniversitesi öğrencileri... (La Universidad del Adulto Mayor-Büyük Yetişkin Üniversitesi) ikinci kez üniversitelere kayıt yaptıran, bundan sonraki yıllarında kullanmak için bilgilerini tazeleyen, güncelleyen insanlar. Hiçbiri ölüme yakın olduklarından ve nasıl ölmek istediklerinden bahseden ya da yaşayacağımız kadar yaşadık bundan sonra neyime benim üniversite diyen insanlar değillerdi. Daha fazla bu dünya ve kendim için ne yapabilirim diye düşünüyorduk. Bir de öyle uzaklara asık suratlarıyla dalan insanlar gibi değil de her anın kıymetini bilerek, yiyecekleri her yemeği özenle hazırlayan, her çiçeğe gülümseyerek bakan, harala gürele konuşmaktansa sakın sakın birbirini dinleyen, konuşanın dinlene düşünmesi için zaman veren insanlardı.

Bilginin yaygınlığı, sürekli kullanılır olması nasıl da farklı bir dünya yaratmış. Ben böyle hayran hayran bakarken açıkçası daha da şaşıracağım şeyler görmek değildi aklımdan geçen. O da ne? "Hadi çıkıyoruz kulüpte etkinlik var" diyor arkadaşımın babaannesi ve dedesi. Ne kulübü diye sorunca da 120 Yaş Kulübü demezler mi? 100 diyor, 20 diyor, 120 diyor, yaş diyor, kulüp diyor?! Kafamda hiçbir şey canlandıramadığım halimi siz kafanızda canlandırabiliyor musunuz bilmiyorum, ama o babaanne anlamış olacak ki "Unutma Küba'dasın!" dedi.

Dede ve babaanne ile yolda yürürken başladılar anlatmaya 120 Yaş Kulübü'nü. Eugenio Selman-Housein Abdo kummuş bu kulübü, kendisi aynı zamanda Kumandan Fidel'in yakın dostu ve doktoru olmuş uzun yıllar boyunca. Abdo'nun kendilerinin de yakın dostu olduğundan bahsediyorlar. "O hep dün-

yardaki adaletsizlikten mutsuz oldu, insanların uzun ve sağlıklı yaşamasına adadı kendini. Kapitalizmin sadece emek düşmanı değil tüm yaşamın düşmanı olduğunun bilincinde oldu hep. Devrimini yapmış, halkına ücretsiz sağlık hizmeti veren bir ülkede bu kulübü açmak istemesine kimse şaşırmadı zaten. İnsanların ileriki yaşlarda fiziksel ve zihinsel sorunlarından korunması için nerdeyse tüm toplumu bilinçlendirdi. Önleyici sağlık ilkesine bağlı bu düzen hepimiz için çok verimli oldu. Bu sayede yaşayabiliyoruz ve hayatın tadını her yaşta çıkarıyoruz. Bu kulüp Küba'da 85 yaş üstü tüm bireyleri bir araya getirdi. Bu sayede hem sonuç alabileceğimiz işler yapıyoruz hem de birlikte hayatı boyu eğitimin eğlencesinden yararlanıyoruz. Her mahallede gün doğarken yaşitlarımızla parklarda toplanıp egzersizlerimizi yapıyoruz. Güne erken saatte merhaba diyoruz hep birlikte. Ardından evlerimizde dönüp duşlarımızı alıp kahvaltılarımızı yapıp mahallelerimizdeki Casa de Abuelos'a (Büyükanne ve büyükbabalar evi) gidiyoruz. Bu evler bizim okullarımız gibi. İçimizde yeni bir dil öğrenen de var, müzik yapan da, fizikle uğraşan da. Akşam 4'e kadar buradayız. Sonrasında yine evlerimize dağılıp akşam planımız için hazırlanıyoruz. Kimi zaman bir tiyatro ya da sinemaya, kimi zaman bir beyzbol maçına, kimi zaman baleye kimi zaman fiestaya gidiyoruz; yahut arkadaşlarımızın da eserlerinin olduğu galerilere. Bazen parlamentoda oluyoruz, bazen plajda bazen uluslararası bir konferansta."

Ben sizin az önce o kafanızda canlandıramadığımız yüz ifademe dinlerken "sizin büyüklüğünüz neler yapıyor ülkenede" diye sordu babaanne. Elden ayaktan düşmeden ölmek için dua edenler geldi aklıma. Hepsi de babaanneden en az yirmi yaş küçüktü. "Senin yaşında olanlar çok yok benim çevremde" diye bildim sadece. Olanlar da hastalıkları nedeniyle yataktan kalkamayacak durumda. Sonra düşündüm, tanıdığım en uzun yaşayan kişiydi babaanneyle aynı yaşta olan, o da ne yazık ki üç sene önce ayrılmıştı aramızdan. Fakir hissettirdi bu soru kendimi. Hepimiz çok yoksulmuşuz gibi... Onlardan daha iyi olduğumuzu söylemek isterdim oysa hatta daha da ileri gideyim kibirli kibirli bakıp gözlerimi devirmeyi, "ah yoksa sizde yok mu bunlar" diye bilmiş bilmiş anlatmayı çok isterdim.

Gittiğimiz yer kocaman palmiyelerin ve mango ağaçlarının olduğu bir bahçeydi, tüm bahçeden görülecek şekilde kurulmuş sahnedeki de oldukça ileri yaşta insanlar oldukça hareketli parçalar çalışıyordu. Gördüğüm manzara karşısında kalakaldım. E hadi siz müzik yapıyorsunuz sizi anlamadım da, bu yaşı 85 üstü olup da salsa yapanlara ne demeli? Nasıl benden bile daha hareketliler, nasıl bu yaşa gelmişler, nasıl mutlu ve sağlıklılar? Diş-

leri var, hem de kendi dişleri!

Şaşkınlık, hayranlık, kıskançlık, imreniş... Birinden çıkıp diğerine girdim tüm akşam boyunca. Dedelerimi düşündüm, biri ben doğmadan yıllar önce diğeri ben 8 yaşındayken veda etmişlerdi hayata. Babaannemde 11 yaşındaydım, son on senesini hareketsiz geçiren anneannemde ise 17. Neden aynı yaşta olduğum Kübalı arkadaşımın hiçbir şeyimiz benzemiyor bu konuda? Bu yaşında, de-

demle ben de güzel zaman geçirebiliyordum. Annem ve babam da hayatta ve sağlıklı olmalıydı hala! Ben bu şaşkınlık ve kıskançlıkla seyrettiğim manzarayı doğduğumdan beri görüyor olmalıydım oysa büyüdüğüm yerde. Hayatımızın doğal akışında olmalıydı bu anlar, öyle ki ne ben bu yazıyı yazmaya ihtiyaç duymalıydım ne de siz okumalıydınız. Zor değildi ki bu isteğimin gerçekleşmesi. Sağlıklı beslenme ve çalışma sonucu

kanser olan yakınlarımızın tedavisi için oradan buradan para denkleştirip de göndereceğimiz ülke olmamalıydı Küba. Dedemizle, annemizle, babamızla, sevdiğimizle gezmeye gideceğimiz topraklar olmalıydı bizim için.

Burada daha önce kendisiyle röportaj yaptığımız Mariela Castro'nun sosyal medyada paylaştığı bir haberi de okuyacaksınız birazdan. Sevgili Pınar Bahtiyaroğlu İspanyolca'dan çevirdi.

100 Yaşındaki İnsanlar:

Küba En Yüksek Yaşlı Nüfusa Sahip

100 yaş ve üstü Kübalı sayısı oldukça yüksektir. 2017 yılında Küba'da 3.153 kişi 100 yaş ve üstüydü, bunlardan en az %13'ünün 113 ila 115 yaş arasında olduğu belirtiliyor. 100 yaş ve üzeri kişilerin eğilimleri üzerine ilginç bilgiler

Juventud Rebelde gazetesinin 2017 yılı verilerine göre; Havana hariç olmak üzere; Küba'da yüzlü yaşlardaki kişilerin 1.200'den fazlası kadındır ve uzun yaşam ülkenin doğu bölgelerinde yoğunlaşmaktadır.

Havana'da yüzlü yaşlarda 303 kişi bulunurken Küba'nın diğer bölgelerinden Granma'da 249 kişi, Santiago de Cuba'da 245 kişi ve Holguín'de 190 kişinin yüzlü yaşlarda olduğunu görüyoruz.

Küba Kamu Sağlığı Bakanlığı (Minsap) verilerine göre, Bu bölgeleri aşağıdakiler takip ediyor:

- Villa Clara (183),
- Las Tunas (180),
- Camagüey (126),
- Guantánamo (138),
- Pinar del Río (179),
- Sancti Spiritus (157)
- Matanzas (192),
- Isla de la Juventud (182),
- Artemisa (199),
- Mayabeque (159),
- Ciego de Ávila (180),
- Cienfuegos (184).

Mart 2016'da ada medyasında yer alan bilgiye göre, 116 yaşındaki Kübalı Maria Emilia Quesada Blanco uluslararası kayıtlarda yer almamasına rağmen ülkenin ve dünya ortalamasının en uzun ömürlü kadınıdır.

Küba Minsap Yaşlılar, Sosyal Yardım ve Akıl Sağlığı Departmanı başkanı Doktor Alberto Fernández'in verdiği bilgiye göre, Küba, Amerika kıtasında yer alan ülkeler içinde en büyük yaşlanan nüfusa sahip ülkedir.

60 yaş üstü 2,2 milyon kişi, nüfusun yaklaşık %20'sini oluşturuyor Kübalıların %90'ı 60 yıldan fazla yaşamaktadır.

Fernández'e göre, "Bu başarılı bir nüfus yaşlanması örneğidir. Çünkü bu insanlar kurban değil, sağ kalanlardır ve çoğunluğu insan ömrünün uç noktasına erişmelerini sağlayan mekanizmalar geliştirmişlerdir." "Yapılan çalışmalar göstermektedir ki bu insanların %95'inde bunama, engellilik veya tamamen başkasına ba-

ğimlilik gözlenmemektedir."

Yaşam süresi neden uzun?

Sağlık sistemine erişim garantisi ve kapsamlı sosyal güvenlik programlarının yanında, doğurganlık ve ölüm oranlarında aynı anda yaşanan düşüşe bağlı olarak Küba'da yaşam süreleri uzamaktadır.

Fernández ayrıca, son derece hassas bir grup olan 100'lü yaşlardaki kişilere üç ayda bir tıbbi takip, daha kritik durumlarda ise aylık takip yapıldığını belirtti. Ayrıca tek kullanımlık bezler, ayarlanabilir yataklar ve tekerlekli sandalyeler, yüzlü yaşlardaki Kübalılar tarafından en çok talep edilen eşyalar arasında. Bunlara işitme cihazı ve yaşlı nüfusun ihtiyaç duyacağı diğer protezler ekleniyor.

Yaşam süresinin uzunluğunu etkileyen kişilik özellikleri:

- Dışa dönük ve neşeli olmak
- Tolerans göstermek
- Başkalarına yardım eden faaliyetlerde bulunmak
- İyimser olmak

Amerikan Albert Einstein Tıp Fakültesi tarafından yürütülen Uzun Yaşam Genleri Projesi'nin bir parçası olan Aging Dergisi ve yayınlanan diğer ilgili çalışmalara göre uzun yaşam, karakterle yakından ilgili. Karakter doğrudan genetik mekanizmaları etkiliyor ve bu genetik faktörler sağlığı etkileyebilir. Dolayısıyla karakterin uzun yaşamı doğrudan etkilediği sonucuna varabiliyoruz.

Uzun Yaşam Genleri Projesi kapsamında 95 ve 100 yaş arasındaki 250 kişiyle yapılan çalışmalarda kişilik ile ilgili analizler aşağıdaki sonuçları ortaya çıkarmıştır:

- Süjelerin hepsi iyimser ve pozitif kişilerdir
- Şikayet eden veya kederli kişilik özellikleri bulunmamaktadır
- Çoğunluğu dışa dönük, uyumlu ve iyimser kişilerdir
- Kahkaha hayatlarının bir parçasıdır
- Geniş bir sosyal ve arkadaşlık

ğına sahiptirler

Görüldüğü gibi, bu kişilik özellikleri Kübalıların büyük çoğunluğunda bulunan özelliklerdir.

Yaklaşık 11,2 milyon vatanşaha sahip Küba'da 3.153 kişinin yüz yaşından yaşlı olduğu ve bunlardan %13'ünün 113 ila 115 yaş arasında olduğu belirtilmektedir.

Kaynak: cubahora.com

Adada 11.801 yatak kapasiteli 149 huzur evi hizmet vermektedir. Gündüz bakımı sağlayan 289 "yaşlı evi", 9.563 kişiye ev sahipliği yapabilmekte ve 305 sağlık profesyonelinin çalıştığı 50 geri-yatri servisi ile hizmet vermektedir. Fernández'e göre;

"Ülkede yaşlı nüfus arttıkça sağlık hizmetlerinde görev alan geri-yatri doktorlarının da sayısını arttırmamız gerekiyor",

•Ülkedeki 1.500'den fazla eczanede kurye kullanımı hayati önem taşıyor.

Küresel düzeyde 2050 yılında 100 yaş üstü nüfus için tahminler neler?

Birleşmiş Milletler tarafından yayınlanan istatistik ve tahminlere göre, 2050 yılında dünya üzerindeki yaşlı sayısının iki katına çıkacağı öngörülmüştür.

2050 yılında yaşlı nüfusunun, •Avrupa nüfusunun %35'ini •Kuzey Amerika nüfusunun %28'ini,

•Latin Amerika ve Karayipler nüfusunun %25'ini

•Asya nüfusunun %24'ünü

•Avustralya nüfusunun %23'ünü ve

•Afrika nüfusunun %9'unu oluşturacağı düşünülmektedir.

Bu veriler kapsamında, Küba yaşlı nüfusunun %25 ila %28 arasında bir oranda artmasını bekliyor.

Küresel düzeyde bu eğilime ayak uydurmak için ilginç bilgiler:

Küresel düzeyde önümüzdeki yıllarda yaşlılık yaşının artması kaçınılmaz olduğundan egzersiz yapmak, iyi beslenmek, pozitif ve neşeli bir tavra sahip olmak ve şimdiden önlem almak önem taşıyor. Ayrıca,

•Alternatif egzersiz ve beslenme tarzlarını araştırarak daha genç yaşta kendine dikkat etmeye başlamak

•Geleceği planlamak

•Para biriktirmek

•Sağlığını korumaya dikkat etmek gerekiyor.

Redacción – LB için, EFFE'den alınan bilgilerle yazılmıştır.

Ne ben bu yazıyı yazarken ne de Pınar o çeviriyi yaparken bilmiyorduk, son 2 gündür duyduğumuz medyada intihar diye geçen, ama aslında kapitalizmin katliamından başka bir şey olmayan o üzücü olayları. Bir tarafta 120 Yaş Kulübü'nü kurup hayatın her anında mutlu olmayı hedefleyen insanlar varken, yanı başınızda hayatın hiçbir anında mutlu olamamış, emeğinin karşılığını asla bulamamış, kendisi ve ailesi için hayal ettiği geleceği ellerinden alınmış insanlar var. Abdo'nun, Granma'da yayınlanmış sözleri geliyor aklıma "Bu ülkede devletin hedefi mutluluktur; eğer bu devlet de kapitalist olsaydı dünyanın diğer ülkeleri gibi tek hedefleri kazanç olurdu. Sosyalizmde her hayat ve hayal değerlidir; kapitalizmde ise hayatlar ve hayaller yok olur"

Hayallerimizi kimsenin yok edemeyeceği o güzel günlerde yaşamak umuduyla... Küba halkına saygıyla...

Zeynep TÜRKMEN / 08.11.2019

